

Abdurrahman Güleç

- şiirler -

Yayın Tarihi:

19.4.2010

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Abdurrahman Güleç (23 Nisan 1964 KÜTAHYA - Dumlupınar)

23 Nisan 1964 yılında Kütahya'da dünyaya gelmişim. Çocukluğumun hemen tamamı Dumlupınar'ın şirin bir

köyü olan Selkisaray'da geçti.

İlk öğrenimimi beş ayı ilk okulda tamamladım.Okumayı seven bir öğrenciydim, öyle ki, sonunda okul kitaplığına girmem yasaklandı.Ben de şehir kütüphanesine dadandım.

Orta okul dönemim pek parlak geçti, diyemem. O yıllarda yaşanan malum sınıf ayrılıkları yüzünden en başarılı dersim ve hayatımın sonuna kadar seveceğim Türkçe'den sınıfta kaldım.

Belki de salt bu nedenle o okuldaki öğretmenlerimi uzun süre bağışlayamadım.olmadı, beceremedim.Elbette benim için ' gerçek ' bir öğretmen olan CEMAL DEMİRCİ onların dışında tutuyor ve Cemal öğretmeni her zaman saygıyla anıyor ellerinden öpüyorum

Belki de hiç düşünmezken işçi olmama karar verdi ailem.e Kütahya Endüstri Meslek Lisesi Torna Tesviye Bölümünü bitirdim.

Kütahya'da ve dışında çok farklı değişik iş kollarında çalıştım

Askerliğimi altı ay Ankara'da on iki ay Amasya'da olmak üzere tankçı özel çavuş olarak yaptım.

Aslında pek de şanslı bulmam kendimi, birşeyleri hep zor elde ettim..çok çabaladım.En dibe vurduğum anlarda bile yüzmeye çalıştım.Akıntılardan hiç korkmadım.Çünkü akvaryumda balık olmak istemiyordum.

Askerlik sonrası bir kamu kuruluşuna makina bakım ustası olarak girdim on yedi yıl aralıksız çalıştıktan sonra, bir gün fabrika satıldı.

Bize sunulan imkanları değerlendirdim ve şimdi bir kamu bankasında Güvenlik Ve Koruma elemanı olarak görev yapmaktayım.

Belki kırkbeş yaşında bunu düşünmek doğru değil, ama yılların yorgunluğu diyelim, emekli olacağım günün gelmesini bekliyorum.Çünkü o zaman en sevdiğim iş yazmaya daha fazla zaman ayırabileceğim on yaşında bir oğlum yedi yaşında bir kızım var ben onlara 'Ateş Böceklerim', diyorum.

Ateş böceklerimin ışığı ile İzmir'de yaşamaya devam ediyorum.Zaman buldukça da şiir yazmaya.Bütün hepsi bu!

*****Ay Kırılması

karanlık zifir ama şeffaftı geceler
henüz ışıklar kirletmemişti gökyüzünü

şuh ışıltıları üzerime dökülüyordu yıldızların
ihtiras henüz kirletmemişti duygularımı

işgal edilmemişti henüz düş bahçelerim
daha kin düşmemişti serçelerin gülüşleri ne

çocuktum,içim, dışım çocuk
henüz kirlenmemişti çocukluğum

ay gibi kırık, dökük denizin üzerinde şimdi
fırtınaya yenik enkazın döküntüleri

kirli uykuların kabusuna tutukluyum
son bulmaz artık iki yakamın ayrılığı

öylesine kirlendi ki dünyam, öylesine çamur
ne kurtulabiliyorum bu bataklıktan ne batıyorum

yoksunluk dolduruyor her nefeste içimi
yoksunum, sadece yalnızlığım benim

28 şubat 2010

Abdurrahman Güleç

*******Ay Rakı Burcunda Bu Akşam**

bir ufak aslan sütü az gelir...
şışenin dibine vurmali bu akşam
yalnızlık duman duman çökmüş başıma, en koyusundan
nikotin sarısı kar düşmüş bıyıklarına
yikanmalı dertlerimiz anasonla
az gelir ya, bir ufak az gelir
ay rakı burcunda bu akşam

efkarım birikmiş
bütün suç şu martılarda
ay rakı burcunda anne sütü kadar masum
doldur dostum, doldur annemize varalım bu akşam
özlem dolu şarkılar yuvarlansın
kıvrım kıvrım büzülen dudaklardan
içelim sabaha kadar
ay rakı burcunda bu akşam

08 Mart 2010

Abdurrahman Güleç

*****Mumların Gölgesinde

doğduğuna sevinmeli mi insan her doğum gününde
yoksa üzölmeli mi kaybedilen bir yıla daha
yıllar başladığı gibi gitmiyor nedense eskidikçe
daha bir hızlı daha bir hoyrat akıyor zaman sanki sinsice

alıp götördükleri saçlarındaki siyahlarla kalmıyor
en sevdiklerini, en sevgilini, sormadan, kallesçe
soğuk bir savaş sürüyor yaşamla ölüm arası
az düşmanla, çoğu zaman kardeş kardeşe

ben soruyorum kendime, sormalı, niye varım
varlığım yokluk mu? yokluğu mu var sayıyorum
değilse niyedir bunca kavga bunca hengame
ipe sapa gelmez nereden baksan aptalca

olman gerektiği yerde zamanında yoksan
bırak silinsin adın o zaman duvarlardan
korkuyorsan bir tutam mutluluk sunmaktan
mum gölgesi kadar ömrün, öl artık, öl o zaman

19 ocak 2010

Abdurrahman Güleç

*****Unutulmaz

kolay mı? bırakıp gitmek bir anda
yüreğime bıraktığın izleri silip atmak,
her bir hatıranın yaşamıma kattığı anlamı
yok saymak ve bunun için ağlamak, kolay mı?

sürgünlerim çiçek açmaz ki sensiz,
en sıcak duygularım kalır bedensiz,
yoksunluğa doğrarım en taze umutlarımı
geri dönüşü olmaz ki sensiz

ılgıt ılgıt esen yel gibisin dünden yarına
sızıyı dinmez kapansa da bu yara,
biriktirdiğim sözcükler sığmıyor kitabıma
eskitemez zaman bendeki seni ne yapsa

geceye çöktüğünde yokluğunun kasveti
ışırırsın karanlığı delen bir yıldız gibi,
alamaz hiçbir şey benden saçının bir telini
zor değil, unutulmaz, unutamam bendeki seni

11 Mart 2010

Abdurrahman Güleç

*****Yormamalı Ruhu

Yormamalı ruhu
Susmalı bazen
Sözün bittiği yerde durmayı bilmeli
Yormamalı ruhu
Çaresizlik denizinde boğulmadan
Sessiz çığlıklar boğmalı bütün olumsuzlukları
Sükûn bulmalı ruh
Dağıtmalı başında dönen serseri güruhu

yormamalı ruhu,
bir döngüden ibaret değildir yaşam,
benim dedikleriniz önce başkasınıdır çoğu zaman.
yormamalı ruhu,
sessizlik çok daha güçlüdür
kendinizi çaresiz sandığınız anlarda
o anlar ki çaresiz değilsinizdir aslında
çare sizsinizdir

09 ocak 2010

Abdurrahman Güleç

******Yaşamak buysa, Yazıyorum işte**

Ya devlet başa ya kuzgun leşe derdi eskiler
Tersine mi akmaya başladı nehirler
Aykırı düşünceler birbirini zehirler
Yaşamak buysa yaşıyoruz işte

Kimden sormalı bu ahvalin sebebinin
Kimden sormalı mazlumun sitemini
Dost diye tutup namerdin elini
Yaşamak buysa yaşıyoruz işte

Kibirden kamaşmış gözleriniz
Kendinden başkasını görmüyor belli
Değirmende dolap beygiri gibi
Yaşamak buysa yaşıyoruz işte

Edep hapis alçaklığın zulasında
Vicdanlar cepte insanlar omurgasız
Leşe çöken çakal gibi pervasız
Yaşamak buysa yaşıyoruz işte

Rencide olmayan bir onursuzlukla
Gözsüz, kulaksız, burunsuz ve doyumsuz
Beton mezarlıklarında parya gibi
Yaşamak buysa yaşıyoruz işte

Üzerimize sinmiş yağmur sıkıntısı
Ruhumuzun derinlerinde intihar sızıntısı
Kentin yalabık sokaklarında sünepe bir köpek gibi
Yaşamak buysa, yaşamak buysa, yaşıyoruz işte

12 Aralık 2009

Abdurrahman Güleç

*****Yaşama dair**

zaman,
kelebeğin ömrü kadar kısa
ve kara deliklerden akar gider sonsuza
gün döner,
karanlık yer bulur ışığın yokluğunda

iyilikten uzaklaştıkça insan
kahrolası kovulmuş
ve yine kahrolası kötülüğün diasporası
yer bulur ya mühürlenmiş yüreklerde

tırtılın metamorfozu
zordur ya kelebeğin doğumu
an meselesiyken insanlığın kayboluşu
kelebek kadar güzeldir
kötülükten iyiliğin doğuşu

01 Eylül 2009
Abdurrahman Güleç

Abdurrahman Güleç

Acaba?

Hiç bir şeyi düşünmek,
Söylemek yada yazmak
Hatta olmayanı anlamak;
Var olanı yaşamaktan:
Daha mı kolay?
Abdurrahman Güleç

Adım Hüzündür benim

Gül sevdadır ateş kırmızı
Diken çok yakar canını
Sarısında bulurum kendimi
Adım hüzündür benim

Şevda ekip hevesle yüreğime
Özlem biçer oturur beklerim
Dönerim cansız kuru kütüğe
Adım hüzündür benim

Gün kavuşur uzar gölgeler
Isık sesinde yanık nağmeler
Gurub yanar ben yanarım
Adım hüzündür benim

Gizlice yüreğime girenim
Masana meze diye gelirim
Bir kadehte iliğine işlerim
Adım hüzündür benim

Abdurrahman Güleç

Affet Bizi ATATÜRK

Ant içtik: Türk'tük, Doğruyduk, Çalışkandık
Sonra sokaklara çıkıp birbirimizi vurduk
Yetmedi sonra senin ilkelerinle dalaştık
Bize bıraktığınız mirası satmaya da başladık

On yıldan on milyon Türk çıkmıştı açık alınla
Yetmiş yılda yetmiş milyon olduk gururluyduk
Çalışmadan kazanmak için binlerce yol bulduk
Karin tokluğuna yetmiş yıl rahat rahat uyuduk

Yine bir on kasım erkan karşında tastamam
Hep bir ağızdan diyecekler ki izindeyiz Atam
Yalan vallahi de yalan billâhi de yalan
Sahip olamadık seçtiklerimize affet bizi atam

Bir Türk dünyaya bedel di o sendin
Dünyada tek liderdin cumhuriyeti verdin
Bizler neferdik neferlik te kalmadı serde
Bekliyoruz hala bizi bıraktığın yerde

Abdurrahman Güleç

Ağlamak

Hani gerersin gerersinde bağlamanın teli
Kopuverir; keskin bir ıslık sesiyle
Hani savaklarını açınca bent'in
Fıskırır sular yaramaz çocuklar gibi;
Katar götürür önüne ne varsa: Durduramazsın

Hani zemberek yay kurtulunca düzeneğinden
Boşaliverir ya birden; tutamazsın
Hani basınç artıkça bunaltır hava
Bulutlar kararır şimşekler aydınlatır etrafı
Gök delinir gürültüyle boşaltır ya içini

Boşalır duygular sağanak, sağanak
Mutlu, üzgün ya da kızgın belki biraz şaşkın
İslanır kaçamazsın bu fırtınadan
Kesik, kesik iç çekişler kalır geride
Dünya inmiştir omzundan; dingin ama ıslak

İkınan ruhun doğum sancısından: Kurtuluşudur

AğLAMAK

Abdurrahman Güleç

Ah Memleketim Sen Aldatılacak Sevgilimisin

Dört duvar karanlık kuşatmış etrafı
Terliyor kirlenen beyaz badanalar
Son bulsun bu puslu odada bekleyiş
Yakın ışıkları aydınlansın korkunun gözeleri

Düşünürken elbisemin kuytusuna saklanan ellerim
Ellerim, kurtul ceplerimin kelepçesinden
Korkma yaz, yaz düşündüklerimi, karanlığa yaz
Aydınlansın umutlar kalmasın bağnaz

Sesim, duvarlardan geri dönen sesim
Açın kapıları dolsun kör kulaklara
Değince kudurmuş ruhlara serin nefesim
Sönsün kısılmış gözlerde yakılan ateş

Kahpelik felekte değil, bağrından çıkan ihanette
Besleyip barındırdığın bu millette
Bunca haine rağmen hala bizi severmisin
Ah memleketim sen aldatılacak sevgilimisin

27 Ağustos 2008
Abdurrahman Güleç

Abdurrahman Güleç

Ah! ! !

Özgür bırakıp
.....yüreğindeki duyguları bir gün
Hevesle kanatlanıp
.....uçmak istersin mutluluğa
Başın erince şahikaya
.....ıslanır kanatların uçamazsın
Anlarsın bütün renkler
.....kaybolunca gökkuşağında
Ah! Hiçbir şey
.....göründüğü gibi değilmiş aslında

Ay düşer suya
.....uzatıp elini tutamazsın
Akarsın peşinden
.....bırakıp kendini sulara
Çağlayanlarda son bulur
.....bu deli kovalamaca
Anlarsın
.....yükseklerden düşünce boşluğa
Ah! Hiçbir şey
.....göründüğü gibi değilmiş aslında

Taştan su çıkarmak gibi
.....hüzünden mutluluğu
Gökten yıldızları
.....kopartmak kadar imkansız
imkansız bir volkanı
.....göz yaşıyla söndürmek gibi
Anlarsın farkedince bir gün
.....içinde yaşattığının sana uzaklığını
Ah! Hiçbir şey
.....göründüğü gibi değilmiş aslında

Abdurrahman Güleç

Akar...Akar...

Bazen bir fırtına kopar yüreğimde
Sevginin ürpertisini hissederim
Ta...iliklerimde
İşte o an; damla damla
Sen dolarsın gözlerime
Bağlayamam ki
Göz yaşlarımı
Sevda yüklü,hüzün yüklü
Akar...,akar...
Akar kendi bidiğince

1982

Abdurrahman Güleç

Akıl ızan gerek önce kişiye; Yüzünmü Var Allahtan Af Dilemeye

Küçüğün on birindeydi henüz
Başladığında zulmetmeye
Şaşkın ördek yavruları gibiydi
Uç dişi
Terk edip gittiğinde

Akıl ızan gerek önce kişiye
Yüzün mü var Allahtan af dilemeye

Canımızdan candın
Damarlarımızda aynı kan
İnanırdık belki timsah gözyaşlarına
Mumun bile dayanamadı
Varamadı yatsıya

Kapılıp nefsinin isteklerine
Sahip olamadın kahrolası kemerine
Birde kutsalı dolama diline
Şahit değil mi yaradan
Senin ettiğın eziyete

Akıl ızan gerek önce kişiye
Yüzün mü var Allahtan af dilemeye

Hatırla erkek evlat için yandığını
Hatırla incittiğın kızlarını
Hadi sevmiyorsun yirmi yıllık karını
Hiç mi düşünmedin hasta ananı

İniyordu perde az kaldı gözlerine
Hangi yüzle bakardı insanların gözlerine
Seni sildi taş bastı şimdi yüreğine
Hadi git sarıl sende dilediğine

Akıl ızan gerek önce kişiye
Yüzün mü var Allahtan af dilemeye

Küçüğü şimdi on beşinde
İhtiyacı yok artık ne sana ne başka birine
Büyüktten söz bile etmiyorum
Hâlâ katlanıyor sana babasın diye

Rabbim bağışlayıcıdır makama gelene
Bir şartı var kul hakkıyla gelmeyin diye
Meraktayım sana kim helâl eder diye
Rabbim şahit biliyorsun her şeye

Akıl ızan gerek önce kişiye
Yüzün mü var Allahtan af dilemeye

Daha senin söylediklerini söylemek var ya
Bize uymaz, uymaz adab-ı muhaşerata

Ulaşır mutlak mazlumun sesi arş-ı alâya
Havale ettik gittin yaradan Allaha

Akıl izan gerek önce kişiye
Yüzün mü var Allahtan af dilemeye

Abdurrahman Güleç

Akşamın Hüznü çöker yüreğime

Akşamın hüznü çöker yüreğime,
Ölürüm her gün güneşle birlikte,
Aşkın yarını olmasın varsın;
sevgi ile doğarım her yeni güne.

Güneşe yolculuktur sevmek; içten;
O duyguyu yakaladığın an'lar,
Yaşamın anlam kazandığı andır:
Varsın ömür bu yolda eriyip dağılsın

Bırakma kendini alaca karanlığa,
Tutunup kuyruklu yıldızın kopçasına
Yükleyip sevdalarını umut gemisine;
Saliver güneşe doğru süzülüp gitsin.

Abdurrahman Güleç

Akvaryumda Balık

Sıcacık duygu dolu
Bir bayram mesajı
Yazmak isterken aslında;
Takılıp kaldım öylece
Akvaryumdaki balığa...

O küçücük su küpünün içinde
Sanki bir yol arıyor gibi denize
Bıkmadan usanmadan; umutla

Durup dururken hırçınlaşıyor
Ok gibi fırlayıveriyor Yerinden
Sanki camı delip dışarı çıkacak!

Sonra duruluyor yavaş yavaş
Cama doğru yaklaşıp süzülerek
Ritmik hareketlerle konuşuyor gibi...

Gözleri gözlerimi delip geçiyor
Yardım istiyor belli
Avazı çıktığı kadar bağırarak
Bilmiyor ki onu,
Ondan başka kimse duymuyor...

Gözlerine bakınca anlıyorsunuz;
Ne olur diyor bana yardım et
Götür beni denizime
Olmaz diyorum:Ölürsün!
Sen burada yaşamaya alışıksın
Olur diyor Büyük bir metanetle
Burada yaşamaktansa;
DENİZİMDE ÖLÜRÜM...

Abdurrahman Güleç

Alıp Başıımı Gitsem Diyorum

Alıp başımı gitsem diyorum;
Son verip sahte yaşanmışlıklara,
Alıp gitsem sevdalarımı,acılarımı da,
Kimseyi yakmadan yangınlarımı da

Ah! Gidebilsem diyorum o yere;
Yalancı baharlara son verebilsem,
Bükülmeden boynu menekşelerin;
Kuşkonmazlara, çakır dikenlerime.

Bir gidebilsem; ardıma bakmadan,
vursam dağlara yada denizlere,
Gidebilsem, girmeden o döngüye
Gözün görmediği gönüldeki o yere...

Abdurrahman Güleç

Anafor

ahh...elim, kahrolası sağ elim
öyle canımı yaktın ki

çocuktum,
her çocuk gibi çocuktum
benimde toplarım vardı; uçurtmam, misketlerim
oyuncaklarım vardı, bisikletim, kovam, küreğim,
sapanım vardı,
oyun arkadaşım
abim...

çocuktum,
her çocuk gibi çocuktum;
sere serpe düşler peşinde koşardık bütün gün,
ölümsüz masal kahramanları gibiydik,
ulaşılmaz kalelerimiz vardı;
KAF Dağ'ında...
ve ne zaman korksam,
kırılsam, ağlasam
bilirdim,
abim hep yanı başımda...

her şey bir oyunla başlamıştı
çocuktum,
çocukluğuma hükmedemedim,
edemezdimde;
ruhumdaki bütün camların kırıldığı,
derin bir anaforun içine çekildiğim;
o gün...
ah hala canım yanıyor...
kahrolası sağ elim!

imkansız olan şeyler vardır yaşamda;
nehirleri, tersine akıtamazsın mesela
yada güneşi batıdan doğduramazsın!
ölümün soğuk nefesi, titretir bedenini
en sevdiğinin yerine; ölemezsin mesela!

anlatılır gibi değildir yürek acısı; sanki zehir
ruhuna siner sancısı dindiremezsin!
yada bir gülen yüze hasret hayat yolcusu;
kovulsun istersin,
kovmaz yaşamın hancısı;
sanki yasak!
gülmek istersin gülemezsin

hiç yokken nefret tohumları ekilir burnunuzun dibine
uç vermeye başlar içlerindeki kini kusarak
her gün yüzlerce cinayet işler
üzerinize dikilmiş sinsi gözler
ve söylenen her söz
gümüş bir bıçak gibi saplanır yüreğinize

kaybolup gidersiniz zamanın kara deliklerinde
güçlü bir anafarla çekilip
taaa... cehennemin dibine!

bir döngü bu çaresizliğin hapishanesinde;
ayaklarımda prangalar,
omuzlarımda yaşamın angaryası...
gülen yüzün, başını uzattıkça beyaz badanalardan;
geçip gidiyor üzerimden
öfkeyle homurdayan kamyonlar
nerden baksan tutarsızlık,
nerden baksan intihar!
nerden baksan intihar,
nerden baksan,
intihar!

bu bir yazgıdır deyip
durumu kabullenmek mi gerek
cesaretim yok çıkmaya
düştüğüm anafordan
can borcum var yaşama,
diyeti ölmem gerek!
değilse;
bunun bedelini kim nasıl ödeyecek.

çocuktuk,
her çocuk gibi çocuktuk
bir varmış bir yokmuş diye başlardı bütün masallar
ve biz hayatı masal bilirdik
çocuksu masumiyetin hayal bahçelerinde
neşeyle kirlenirdik,
bir delikten boşalan su gibi
akıp giderdi zaman
bilmezdik...

oysa şimdi
sanki zaman durdu,
çocukluk bitti,
en sevdiğimi kaybettim,
oyun bitti,
evimizin bahçesindeki neşeli gülüşler gitti
abim! ...
ben sensiz hiç yürekli olmadımki!
sen gittin gölgendeki sığınağım da gitti,
öyle bir kirlendimki
anlatılır gibi değil
ama neden?
bu oyunu biz icat etmedik ki...

05.Kasım.2008

Abdurrahman Güleç

Anladım

Suda ararken izlerini
Yüreğimde buldum gizlerini
Yıllar nasıl da akıp gitti
Anladım ihanetini gözlerimin

Boşalınca avuçlarıma yağmurla
Kırkikindi akşamlarım
Anladı baldırı çıplak duygularım
İhanetini özümün yüreğine

Kavurucu bir hararetle bedenimden
Bakınca uzaklaşan yeşil vadiye
Anladım direnmek anlamsız zamana
Dizlerimin zamansız ihanetine

Yok olma vakti şimdi
Hayatın o masmavi derinliğinde
Anladım demir alma vakti şimdi
Tutulmadan aklın ihanetine

Abdurrahman Güleç

Anlamaya Çalış

Susuyorsam adı korku değildir
Sükûtum sevgiden ikrar değildir
Dilinin sivri ucunu batırıp gittin
Sanma bu suskunluk senden kaçış

Duyma sitemimi duysan dinleme
Hüzün benim olsun gülücük senin
Sarsın bedenimi ruhumu zehrin
Bitsin artık bu zamanla yarış

Söyleyip anlata tüylendi dilim
Kelimeleri süpüre eskidi kilim
Evirdim çevirdim olmadı sustum
Gümüş dolu çıkın altına yapış

Suç bende belki yanlış söyledim
Yaşamayacakken boşa gürledim
Bir tatlı dilden başka ne istedim
Bilmiyorsan eğer bir bilene danış

Tutamadım sözümü sevmeyecektim
Sonunda kendimi sana emanet ettim
Şeni sevdim ama gerçekten sevdim
İnanmasan da bari anlamaya çalış

Abdurrahman Güleç

Anlarsın

Kurt girdimi bir kez
Kabuktan içeriye
iflah olmaz o yara
Oyar yüreğini sabırla
Aldırmadan feryadına

Yaş olur gözlerin de
Hayal kırıklıkların
Boşalır birbir içinden
Hayata dair ne varsa

Kırılmıştır kabuk bir kez
Savrulursun rüzgar da
Her damla göz yaşıyla
Kendinden uzaklara

Zaman acımasızdır
O kadarda zalim
Kapılınca anlarsın
Geçmiş zamanların
Hikaye takılarına
Çırpınışına balıkların
Yosun kokan ağlar da

Tuz kokarsın birden
Gerçekliğin acısı
Hücre hücre yayılır
Bedenine ve ruhuna

Şimşekler çakar
Hiddetinden gözlerinde
Kaçışır kelebekler
Anlarsın yaşamalısın
Yüreğin acısı da

Yürümelisin bu yolda
Buruk kanadın kırık
Bükülmeden boynu menekşelerin
Umutla bakabilsin yarına

Abdurrahman Güleç

Anlatamıyorum

Bir şeyler var içimde;
Yaşayamadığım,
Bazen feri sönmüş bir ılık;
Benden uzakta,
Uzanıyorum ama tutamıyorum.
Bazen bir alev gibi;
Sarıyor tüm benliğimi,
Yakıyor..yakıyor..
Biliyorum içimde!
Hissedebiliyorum! !
Anlatamıyorum.....

Abdurrahman Güleç

Anlatılır gibi değildir

anlatılır gibi değildir
çaresizliğin durumları
her umudun öldürölüşünde
yeni umutlara uyumaları

yalnızsız yalan yaşamaların
çelişik anaforları
içine çektikçe kalıntıları
örtmeye çalışmak boş
gırılçıplak kalan duyguları

anlatılır gibi değil
anlatabilmek kayboluşları
çölde yağmur izi bulmak gibi
yada gidilecek yön
sarınca etrafını kum fırtınası
sığınacak bir koy olmaması

gözlerdeki yalan sözlere vurduğunda
inkarın ikrarıdır sızıntısı
var saydıklarının
yanaklarda oluşan deltası
anlatılır gibi değildir
can havli ile yalana sarılışları

kırkı çıkmadan kırk yaşın
ruhuna saplanan cam kırıkları
kanattıkça en güzel duyguları
anlatılır gibi değildir
geri dönen güvercinlerin
umutsuz çırpınışları

süregelen bir bekleyiş bu
çaresizliğin parmaklıkları ardında
anlatılır gibi değildir
kılını kıpırdatamaz
yitip giden benliğin
tutulduğın evhamlarına

anlatılır gibi değildir
çaresizliğin durumları
her umudun öldürölüşünde
yeni umutlara uyumaları

5 Ekim 2008
Abdurrahman Güleç

Abdurrahman Güleç

Anne..

en mutlu gününde
neden kara giyerdi minik yavrular?
halâda anlayabilmiş değilim ya;
ilk ayrılıktı bu anılarımda,
annemden gün boyunca.
hele o kış ortasında;
lâpa lâpa kar yağırdı ya kulaklarıma
sırtımda yarım bir hırka;
erik gibi kızarırdı burnum
ve hiç kurumazdı ıslak pabuçlarım,
sızlardı parmaklarım ağıldım.
anneciğim alırdı ellerimi avuçlarına
ısınırdım, sıcak nefesinin buğusuyla
şimdi sana öylesine muhtacım
hadi, al beni de yanına,

Anne...

15 Aralık 2007

Abdurrahman Güleç

Annem ve Ben

Hayatının ilk anneler günü hediyesini
Ben vermiştim nasıl da sevinmişti
O cüzdanın parasını biriktirebilmek için
Günlerce okuldan yürüyerek gelmiştim
Sonra anladım farkındaydı aslında

Kendimizi sel gibi duygulara bırakıp
Hiç konuşmadan birbirimize sarılmıştık
Öyle salya sümük ağlamazdı yanımızda
Yada kovardı bizi kendini tutamayacaksa

Sıkıca sarılmıştık hiç ayrılmamacasına
Akıntıya kapılıp bir an boş bulunmaşa
Hiçbir zaman bilmeyecektim ağladığını
Göz yaşları yanağıma ılık,ılık akmasa

O gün öğrendim seviyorum demenin
Sözcükteki duyguların anlamsızlığını
Sevginin tezahürata ihtiyacı yoktu ki
Seviyorsan yaşarsın yaşatırsın hepsi bu

Ondan öğrendim sevgi ile doyunmayı
Göz yaşımı tutup içime akıtmayı
O öğretti sokakta vakarla yürümeyi
Güzeldi,iradeli,mağrur benim annem

Tek nasihatı iyi insan olmaktı
Ben adamlığa merak salmıştım o ara
O çocuk olmamı istiyordu saf ve temiz
Çocuğum olunca anladım çok sonra

Zamanla her şey gibi bizde eskidik
O kelimeyi birbirimize hiç söylemedik
Biliyor hep yanında olacağım birgün
Zamanla olan bu yarışı kazandığımda
Biliyorum o cüzdan hala başucunda

"Anneme en içten duygularımla"

Abdurrahman Güleç

Arayış

Yürüyorum çılgın bir yağmurla,
İliklerime kadar ıslanmışım,
Hissediyorum vücudumun ürperişini,
Her zerresinde;
Bir ben birde kafamdaki kör düğünü,
Hep o karanlığa doğru; yürüyorum,

Gecenin sessizliğini bozan;
Göğün gürültüsünde,
Ne duymayı umuyorum?
Neyi görmek istiyorum;
Yıldırımların şavkında?

Küpeştesinden torpil yemiş gemim:
Umutlarım tükenmekte,
Batmakta duygularım!
Belki kurtulurum umudu ile;
Çırpındıkça!
Balçığa saplanmakta ayaklarım...

Abdurrahman Güleç

Artık Yeter

Nasıl bir çelişkidir ki
Masumlar ölür,
Katiller ödöl alır
Ve O ödölün adı
Barış olur!

Her şafak atışında medeniyetin ufkunda
Güneş daha fazla yakıyor
Yağmur daha çok ıslatıyor çıplak bedenleri
Bu gördükleriniz;
Atlas perdelerinizi koruyan panjurlar değil!
Yarı ölü iskeletler,
Anladığınız medeniyetin canlı çöpleri

Ve çocuklar; yarı aç yalınayak,
Üzerlerinde paçavralar.
Suya küskün yüzleri,
Masum gözlere yuvalanmış ateş
Nasırlanmış küçük yürekleri
Ellerinde sopa, ellerinde taş
Tek bildikleri oyun
Yaşamak için savaş

Ya sizin bildikleriniz;
Hangi bomba hangi şiddette yıkar bir evi
Ya da nasıl yok eder şehirleri
Ve içindeki büyüyen yaşamı
Yüreklere ekilen nefret tohumları
Hangi şiddette düşman eder iki kardeşi
İyi bilirsiniz
Yalanla zehirlemeyi

İnsan hakları diye çığlık atan sahtekârlar
O çığlık bir gün sizi de sarmayacak mı?
Yetsin! Yetmeli artık!
Durun biraz!
Nedir bu kalabalık, bu laf kalabalığı
Soluklanın biraz, bir nefes verin
Dağıtın düşüncelerinizdeki karabulutları
Bir bakın, bir bakın etrafınıza
İnsanlığa bunu yapmaya ne hakkınız var

Kirli hayallerin aleti aptal makineler
Boşalan zemberek yay gibisiniz
Beyninizde mi boş sizin
Kör, sağır, hissiz
Etrafı ateşe vermektesiniz,
Haberiniz var mı siz kimsiniz?
Nereden geldiniz?

Ne o utaniyor musunuz, ikiyüzlülüğünüzden
Yüzünüzün kızarması

Daha kötüsünü beceremediğinizden mi?
Hadi birazda ağlayın şimdi
İki damla gözyaşıyla affetmek için kendinizi
Nasılsa yeni günde yenilenir her şey:
Öylemi!
Bir gün o gözyaşı denizinde boğulmayacak mısınız?

Barış istiyorum diyor bir ihtiyar bunak
Salyalarını etrafa saçarak
Be hey gafil bulunduğun yere bir bak
Durduğun yer kanlı sunak
Zeytin dalından uçurulan gümüş renkli güvercinler
Kanatlarında acı, kanatlarında hezeyan
Ölüm taşıyor çocuklara kucak, kucak

O çelik kanatlı kuşlar
Sizin çatınıza hiç tünemeyecek mi?
Yürüyen kalelerin kükremesi
Uykularınızı bölmeyecek mi hiç?
Ya çok safsınız
Ya da yaşamaktan çok uzaksınız

Kırmızı koltuklu onur salonlarının
Kibar beyefendileri, hanım efendileri
Hangi deprem; hangi şiddette
Yıkar bir yüreği,
Hangi el kopartır, söküp atar
Kimsesiz bırakır
İçindeki çocuğu,
Hangi vicdan; Susuz bırakır
Umut çiçeklerini,
Hangi el alkış tutar
Onursuz cinayetlere
Ve hangi vicdan ödül verir
Kahpeliğin şaheserlerine

Göğsünde açmış kan gülleri
hangi gül yüzlü çocuk affeder şimdi sizi
bunca bencil bunca eşkıya kesilmişken
cehennem çiçeklerini göğsünüze takmışken
hangi cennet kabul eder şimdi sizi

Bir gün sıra size de gelmeyecek mi?
Kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz;
Gafletinizin kurduğu tuzaklardan!
Ektiğiniz nefret tohumları,
Bir gün sizi de zehirlemeyecek mi?

Nasıl bir karanlık güçtürki
düşüncelerinize set çeker
bunca arî duygu varken
birlikte mutlu olabilecekken

insanlığa ihanete, cinayete teşvik eder

Ey insanlık
Uyanın, kulak verin seslere
Açın artık gözlerinizdeki perdeyi
Duysun sağır yürekleriniz
Duyun, çığlıkları
Nasıl bir vicdan bu kadar hissiz olabilir
Hangi dil bu kadar sessiz kalabilir
Kırın zincirlerinizi artık, haykırın,
Haykırın, içinizdeki bütün öfkeyle

Artık yeter!

Bu nasıl bir çelişkidir
Masumlar ölür,
Katiller ödöl alır
Ve O ödölün adı
Barış olur!

Abdurrahman Güleç

Abdurrahman Güleç

Aşk Bana Dönme

Yüzümü döndüğüm,
Her yönde gördüğüm;
Sen değilsin olmamalısın!
Hayır sen değilsin olamazsın!

Gömdüm ben seni çoktan,
Tozlu raflardaki albümün,
Hatıra defterimin ıslak,
Soluk sarı sayfalarındaki,
Hüzünlü satır aralarına.

Hayır istemiyorum dönme!
Dönmemelisin! Dönemezsin!
Neredeydin muhtaçken?
Küllerine bile; Şimdi niye?

Sevgimi hapsedip yüreğime,
Resmini göz bebeklerime;
Ödedim bedelini sevgiliye,
Hazanımda özlemle geriye...

Hayır istemiyorum artık!
Dönmemelisin! Dönemezsin!
Yaşıyorum sevgimi; Kendimce
Nasıl mutluyum bilemezsin...

Abdurrahman Güleç

Aşk Yüreğe Dokununca

Dokunamaz, konuşamazsın
göremesen de seversin
ama tanırsın
hüzün ortağın, sırdaşıdır
seversin
gelmeyecek gelmez
son yaprak düşse de
saklarsın titremelerini
alıp düşlerini gidersin
gelme, bilme
içine girmese de
seversin

Uyuyamaz, oturamaz, kaçamazsın da
kanarsın
Ararsın bulamazsın,
bulursun elinle tutamazsın
seversin
git dersin al yüreğimi de öyle git
almaz, gitmez de
yanarsın ateş içinde
kül olup savrulamazsın
Kalmasa, gitme de
yüreğini almasa da
seversin

Abdurrahman Güleç

Aşkı Sitemimdir

Bir şarkıdır yaşamak, bitmeyecek sandığım
Mor salkımlı aşk bağı, kokusuyla yandığım
Çiçeklerden fal tutup, hülyasına daldığım
Son bulur biter mi aşk, büyüüne kandığım

Sen yüreğe damlayan, billur bir damla
Yayıldın bedenime, büyüdün halka halka
Ebruli bir düş gibi, ruhuma düşen sevda
Varlığını hayata, bağlayan en son halka

Yine bir sonbaharda, içimiz titreyerek
Ayrılmıştık ya canım, mutluluk dileyerek
Ne geçti elimize, bahtımıza küserek
Döner mi giden geri, çok özledim diyerek

Yıllar var ki sevmedi, bu yürek başka peri
Ne bahar gördü ne yaz, mevsimler hep zemheri
İnan yüzüm gülmedi, o hazine günden beri
Kurumadı sevdanın, yüreğindeki teri

16 Aralık 2007
Abdurrahman Güleç

Abdurrahman Güleç

Avularımnda Cam Kırıkları

Gece değirmendir zamanda bitimsiz
Kaç aşk son buldu kim bilir
Kaç hayat nedensiz
Kurtulmak imkansız bu döngüden bedelsiz

Ah şu eşkıya dünya
İzin vermez hesapsız deliliklere
İki kere iki beş etmez
İki yanlış bir doğru etmez ki
Öyle bir yol'ki zamanda yaşam
Geri dnlmez

Her şafakta çarmıha gerilirsin
bütün siperlerin yağmalanmış
bütün limanların sular altında
vahşi bir işgal hüküm sürer ruhunda

ve dağınık yataklar hep özlemle can geğişir
aldırmaz, bir çentik atarsın duvara
vücutlar ay ışığında yıkanırken sen ölümü seğersin
avucunda cam kırıkları, isimsiz

Abdurrahman Güleç

Aynı Mahallenin Çocukları

Basık sıvasız gece konduların,
Kalorifer külleri ile kaplanmış,
Kara, tozlu sokak aralarında,
Misketle gazoz kapağı oynarken;
Yeraltında çalışan maden işçileri gibi,
Kararmış, terden yol yol yüzlerle;
Zaman su gibi akardı; amansız!
ayışığında dokuz kiremit oynarken

Çocuksu oyunların mucidi bizler;
Çember yapardık otomobil lastiklerinden,
Kahraman akıncılar olurduk bazen,
Tahta atlarla bizans kapılarında:
Bilmezdik oyununu ama oynardık,
Körpe beyinlerin çocuksu saflığında;
Umutla uyanırdık her yeni güne,
Koşulsuz sarılırdık; Mahallenin çocukları.

Şehir bizi içine alınca; Büyü bozuldu;
Menfaat doğranınca çorbamıza; Direnemedik!
Savrulduk sonbahar yaprakları gibi,
Kimimiz yolun sağında, kimimiz solunda;
Aynı amaç için ayrı kulvarlarda,
Farkına varmadan etrafımızda dönen,
Süngüsünü bilemiş köpek balıklarının,
Hırçın, şehvetli ve İştahla bakışlarının.

Çözemedim: Birimiz diğerinden farklı ne istedik?
Bir işimiz olsun, aşımız kaynasındı ocakta;
İyi eğitim alsın çocuklarımız adam olsun;
Öyle basit hastalıklardan çocuklar ölmesin diye;
El verip, omuz verip çalışmak yerine!
Umutları kurşunlayıp, Birbirimizi öldürmedikmi! ?
Nedir bu kin, bu aymazlık? Özüne baş kaldırı!
Arkadaşlar! Gelmedimi daha uyanma zamanı?

Abdurrahman Güleç

Ayrılık vakti

Yıllar geçti ayrılığımızın üstünden
Cüzdanımda resmin ve küçük notlar
Hep seni çağıyor radyoda şarkılar
Penceremden süzülürken odama, ay
Yeniden canlanıyor yaşanan anılar

Bir elimde resmin, bir elimde rakım

Bir başına otururken masamda...
Uçsuz, bucaksız evrenin sonsuzluğunda
Seni yaşıyorum mehtapta yıldızlarla, ay'la
Güneş hiç doğmasın istiyorum; dünyama
Biliyorum ayrılacağız: Gece kavuşurken şafakla

Ne olurdu hiç sabah olmasa.....

Abdurrahman Güleç

Barış Türküsü Söylüyor Dünya

Barış türküsü söylüyor dünya
İnsan hakları demokrasi nakaratıyla
Kutsal yağla kararan semavi semalarda
Çelik kanatlı kuşlar keskin gagalarıyla
Ölüm saçıyor çocuklara kutsal topraklarda

Barış türküsü söylüyor dünya
Herkes'e özgürlük, adalet nakaratıyla
Vahşi azınlığın galebe çalması değilmi bu
Bana dokunmayan yılan bin yaşasın mantığına
Ve sessiz çoğunluğun çaresiz çılgılığına

Barış türküsü söylüyor dünya
İnsani yardım yolu açma nakaratıyla
Parçalanan yüzlerde korku dolu gözler
Kafa kol bacak uçuşurken cümle sakadat
Verilen züürt tesellisi yada boş vaat; ya icraat

Barış türküsü söylüyor dünya savaş çılgınlıklarıyla
Talanlarına yalan ekleyip yılan soğukluğuyla
Boşaltıp zehrini beyaz güvercinin zeytin dalına
Tam da kör gözüne sokup çomağı feleğin
Barış türküsü söylüyor dünya savaş çılgınlıklarıyla

Abdurrahman Güleç

Bekledim

Hep bekledim Yarım kalan umutla
Kuru otların savruluğu gibi rüzgarda
Üç beş özel güne sıkışmış, yaşama
Ve içindeki hoyratlığa sabır, kahırla

Acımasızca ördü ağlarını hızla
Yine de kızamadım örümcek anaya
Kendi ellerimle bastırılmış pıstırılmış
Duvarlar arasında mahkum yaşama

Beklerken düşler satın aldım; mor
zor değildi seni düşünüp seni yaşamak
Sahaflar sokağında taş kaldırımlarda
mahsun bakan kitaplara sor

Abdurrahman Güleç

Belki Bir Gün

Belki bir gün beyaz yalanlarla,
İnşa ettiğin sırça saraylar,
Gerçeğin rzgariyla yıkıldığında;
İçindeki sen derin uykusundan,
Uyanınca gün doğumunda;
Hiçliği de hiçe sayan yüreğin,
Doğanın ritmine ayak uydurduğunda;
Ufukta asılı gözlerinin boşluğu,
Kalabalık anılarla dolduğunda;

Dört tarafından bilerce kara tren,
zerine gelecek kara dumanlar içinden,
Milyonlarca iğne saplanırken yüreğine:
Neden diyeceksin; belki bin kere,
Çok canın yanacak hemde çok;
İnanamayacaksın,
Belki de hiç anlayamayacaksın!
Her şey demek değil; Sahip olmak:
Bilmiyorsan eğer, hayatı paylaşmayı

Abdurrahman Güleç

Ben Herkes Değilim Şehir

ben herkes değilim
anlamak istemeyişimdendir kabullenmeyişim
görmek istemeyişimden geçip gitmelerim
düşünce ormanındaki sessiz kayboluşlarda
hayal coğrafyasında ıssızlığa adımlarım

ıssızlık ülkesinde aykırı yürüyüşler revaçta
salaş sokaklarda ayyaş elektirik direkleri
bu şehrin gecelerinde yalnız yarım lanırım
yıkılır atılan köprüler bir bir
buruşuk sabahlarda hüznle ağırlanırım

ben herkes değilim şehir

sen çerçevesiz solgun bir resim
gün görmemiş düş gibi içinde gizlediklerin
gecenin kuytusunda utangaç bahçeler
cennet, cennet dedikleri gurbet hapishanesi
içindeki herkes, sanki ihanet tiryakisi

kopar düşlediklerimin hayatla rabıtası bir, bir
düşerim bazen gökdelenlerin en tepesinden,
beni bekler aşağılarda şehrin ısıldayan dişleri
ve kaldırımlar, evsizlerin soğuk döşegi,
iki yakası bir araya gelemeyen bu şehirde
bin kere ölür bin kere dirilirim her gece

ben sana ait değilimki

dev bir anakonda gibi sarar etrafımı
kıvrıla kıvrıla uzayıp giden yollar
ne sen bende kal isterim nede ben sende kalmayı
inadına bir yaşanmışlık var, inadına isyan bulvarlarda
açılır iki yanımda sözcüklerden kanatlarım; o an
alıp omzuma karalamalarımı,
usulca süzülürüm şiirler vadisine

ben herkes değilimki

21 Nisan 2009 İZMİR

Abdurrahman Güleç

Ben Hiç Gülmeyeceğim

Ben hiç gülmeyeceğim
Bir demet kır çiçeğini
Kucağına seremeyeceğim mesela
Sıkıca sarılıp boynuna bir gün
Şeni seviyorum diyemeyeceğim
Özleyeceğim hem de çok
Yüreğimiz birlikte çarparken bile
Ilık ılık dolaşacak özlemin bedenimde
Çok özledim diyemeyeceğim

Biliyorum gülemeyeceğim
Sensizliğin sindiği gecelerde
Venüsü göremeyeceğim mesela
Sensiz içtiğim her duble rakıda
Şerefe diyemeyeceğim
Çağırışını duysam sarhoş hayallerimde
Düşlerine bile gelemeyeceğim

Ben hiç gülemeyeceğim
Acı verecek sensiz sevinmek yüreğime
Yok olacak gamzelerim mesela
Duygularım dile geldiğinde bir gün
Yandıyla kalacak yüreğim yangınında
Unuttuğumu sandığımda bir gün
Sağımdaki akların hesabını sorarken yıllara
Sen olacaksın aynanın arkasında

Biliyorum hiç gülmeyeceğim
....ve seni çok seveceğim

Abdurrahman Güleç

Bil İçimdeki Hali

Yine bir son bahardı ayrıldığımız da
Buruk bir veda idi bu anlamsız,
Aylardan kasım ve başlangıcı yasın:
Tanrım ne olur son bulmasın aşkım.

Dua oldun dilimden düşmeyen,
Seni sevmek ibadetti sen yokken,
Tutamazdım ki gitmek istiyorken,
Tutamaz ya dal yaprağı düşerken,

Seni sevmek yokluğunda unutamamak,
Zor değildi biliyor musun umutlanmak,
Özlemle yaşamak zordu avunamamak,
Her son bahar ayın halesini kıskanmak.

Mayın tarlası gibi sevda intiharın eşiğı,
Basacağın yeri bilmeli ürkütmeden güneşi;
Seraba dönüşür doğru bakılmazsa özlenen eş,
Bilirim o anda kaybolur susadığımız güneş.

Döndüremez gideni boşadır ağlamalar
Yaşandı, yaşanacaktı! üzölmek neye yarar
Unutturmasa da yaşananı buruk hatıralar;
Gün olur her gönöl kendi yarasını sarar.

Yeni bir sayfa açmalı şimdi: Bembeyaz
Dönünce uzaklara kanat açan kuşlar;
Karakışın ayazı uzak olsun yüreğimizden,
Bir olsun sevda ilkyaz ya da son yaz.

Yürekte gizlenen gözlerdeki özlenen ışık;
Dökölsün dilden olmasın sözler karışık;
Kuvvetle bağlanmış duygular barışık;
Var mısın söyle ben sana sen bana âşık.

Abdurrahman Güleç

Bilemezsın Bilemezдің de

Bilemezsın bilemezдің de nasıl sevdim.
Bedbaht biçare sokağınızda gezdim
Ben geceden seni yonttum yüreğime
Gölgeler yıldızlardan hüznün sağarken
Bilemezдің, bilemezsın de nasıl sevdim.

Adını ak korla yazdım yüreğime
Dünyam hep beyazdı senli gecelerde
Hüzzam bir ıslık dudağımda, gece, sen ve ben
Efsunlandı yüreğim sevginin panzehiriyle
Bilemezsın nasıl sevdim, bilemezsın

Ay'ı saklayıp koynuna bulutlar aşikâr
Karanlığa hapsederdi, yakamozun gizemini
İçim üşürdü, içimdeki sen titrerdi
Korkardım kara kedilerin yanan gözlerinden
Bilemezдің nasıl sevdim, bilemezдің de

Sensiz yaşadım binlerce beyaz geceyi
Yakmak istedim bazen hayallerimi her şeyi
Yapıştı yüreğime atamadım o tek heceyi
İnanmazdın ki nasıl sevdim; söylesem
Bilemezsın, bilemezдің, bilemezдің de

Şiirler yazdım senli gecelerde, bir meleğe
Gözlerinden yıldızlar taktım gökyüzüne
Saçlarına ay'ın ilk halini taç yaptım
Yıldız yağmurlarında geceye seni anlattım
Bilemezsın nasıl sevdim, bilmeyeceksin

Duymadı kimse, görmedi! Gece kördü, sağır
Gecenin gözlerinden fışkırırken hüznün
Söküldü hayallerim bir bir karanlıktan
Yırtıldı gece; ufukta başlayınca yangın
Bilemezsın nasıl sevdim, bilmeyeceksin

Kim bilir? Belki bu gece sana bu son şiirim
Sözüm bitti belki; bitmeyecek içimde sevgin
Aşk kadehime doldurduğun zehirli içecek
İçeceğim her gece; sevdiğim meleklerle platonik
Bilemezsın nasıl sevdim bilemezдің de

Bilmeyeceksin! Bilmeyeceksin!

Abdurrahman Güleç

Bilemezsin ki...

ne isterim biliyormusun
yürümek denizin üzerinde
hafif bir meltem okşarken yüzümü
şafağa doğru kollarımda sen
yakarsa yaksın genzimi
havaya sinen tuzlu yosun kokusu
yeter ki olmasın ayrılık korkusu

ne isterim biliyormusun
süzülmeli martılarla kanat kanada
geceyi yırtarken çığlıkları
birlikte boyamalı sabahı kızıla
güneşi bağlayıp dağların arkasına
tükenmeden senli düşler
yol almalı sonsuzluğa

17 Aralık 2007

Abdurrahman Güleç

Bilirim

Bilirim, zordur anlatması,
Yüreğine tıkılıp kalmış;
Özel duyguları...
Bilirim, patlarsın bir gün,
Haykırmak istersin dünyaya;
Haçeren yırtılır,
Konuşamazsın...

Bilirim, zordur yaşaması:
Hayalle gerçek arasına sıkışmış;
Yaşanması duyguları...
Bilirim, her şey tam sandığında;
Bir de bakmışsınki!
Kendin yarımsın...

Bilirim, zordur kalakalmak;
Sel sularının getirdiği;
Moloz yığınları gibi:
Orta yerde...

Kurtulmayı da biliriim o yerden:
Dipsiz bir kuyuya düşerken,
Şiirlerime tutunurum;
Onlar beni sever...

Siyah gecelerde evrenle dertleşirim;
Gök yırtılır birden,
Yıldızlar dolar kucağıma ısıll ısıll:
Mutlu olurum.....

Abdurrahman Güleç

Biliyorum imkansız

Biliyorum imkansız!
Mutluluk benden uzakta;
Kilidi ben vurdum,
Yüreğimdeki pranga;
Kendime ihanet;
Benim kaderim...
Alışmışım nasılsa
Acıyla birlikte yaşamaya...

Biliyorum imkansız!
Zamansız sevdalarım gibi
Gelişimde zamansız
Bu amansız dünyaya

Biliyorum imkansız!
Bana ait değil artık
Bu yürek, bu beden
Hissettiklerim; Benim!

Biliyorum İmkansız!
Severim...
Sevmeyi de bilirim
sevdiğim için ölmeyi de!

Abdurrahman Güleç

Bilmek Gerek

dar geliyor beden içim içime sığmıyor
servet ömür almıyor ziynetinden kime ne
bitmez mi sanıyorsun gelen bir gün gidiyor
kimseye kalmadı dünya ömür çabuk bitiyor

pişman olsan kime ne? dünyaya geldiğine
için için yansan ki kahrolsan gittiğine
sevmek neye yarar ki demezsen sevdiğine
bir gün son bulacak her şey; ömür çabuk bitiyor

içini titreten ne? özlemi öldüren kim?
gözlerindeki hayal, damla damla düşen kim?
sözlerinde pür telaş! sen kimin nesi ben kim?
bilmek lazım kendini; ömür çabuk bitiyor

Abdurrahman Güleç

Bilmem hatırlıyormusun

Bilmem hatırlıyor musun?
Yıllar önce bu gün;
Bir başka gülüyordu güneş,
Bir başka güzeldi mehtap,
El ele yürürken
O tozlu yollarda,
Mutluluk şarkıları
Söylüyordu yıldızlar...

Yıllar geçti aradan;
Bana geldiğinde hatıran:
Yine yürüyorum
Aynı yolda... sensiz!
Neden gülmüyor güneş
Mehtap nerde?
Neden şarkı söylemiyor;
Yıldızlar...! Yoksa!
Yoksa rüya mıydı
Bütün olanlar.....

Abdurrahman Güleç

Bir Dünya İstiyorum

Bir dünya istiyorum; Rengarenk,
Gökkuşuğı ile bezenmiş göğün altında
Çılgınca koşmak mis kokan ormanlarında,
Çiğerlerimi doldurmak taze açmış,
Çiçek kokusuyla....
Bir dünya istiyorum; Karanlığı olmayan,
Işıklar oynaşırken billur pınarlarında,
Meltemle yarışmak dans etmek kelebeklerle,
Bırakmak kendimi çiğdemlerin Kucağına.
Bir dünya istiyorum; Sevgi dolu,
Rüyalarda bile korkunun barınamadığı;
Uçmak beyaz bir güvercinin kanadında,
Sevgi ile ulaşmak ebedi mutluluğa.....

Abdurrahman Güleç

Bir meleğe

BİR MELEĞE

Sizi anlatmak yağmuru anlatmak gibi
Güçlü iradeli,
Saf ve temiz kristal tanelerini
Güller bile açılmayı erteler
Sizi görünce; başınızdaki haleyi
Biliyorum küçük dağları siz yarattınız
Dilerseniz yine siz yıkarsınız
En manalı gözler tabiki sizinkiler
Gülünce gülebilen, dosta güven veren
Bazen bir kedi yavrusu kadar masum
Bazende panter kadar tehtitkar olabilen
Sizde görebilmek mümkün:
Şefkati ve merhameti
Elbetteki kıyas olmaz sevgi pıtırıcıkları
Çiğ gibi büyüyen sevgi dolu yüreğinizle
İsminizle gelmişsiniz gibi dünyaya
Sahi kanatlarınız nerde

Abdurrahman güleç

Abdurrahman Güleç

Bir Nefes Ver

Yaz sığağında yağmur sıkıntısı umut
Üzerimde dolaşmakta melun bir bulut
Kafesteki kuş gibi odam bana tabut
Ya düşün üstüme bulut ya bir nefes ver

Kopmadan bedeninin hayatla rabıtası
Dinsin gözlerimdeki hüznün fırtınası
Bitsin yüreğimdeki arsız aşk ihtirası
Ya silinsin manası ya bir nefes ver

Dolanır durur başımda bir deli rüzgâr
Sokaklarımda pür telaş yüreğim bizar
Uykuya dalar gibi edeceğim firar
Ya bırak elimi nigâr ya bir nefes ver

Göz gözü görmüyor her taraf toz duman
Kanadım kırık uçamam yüreğim viran
Ne tende kalır cân ne damarda durur kan
Ya benden sıyrıl git üryan ya bir nefes ver

09 Kasım 2007

Abdurrahman Güleç

Bir Olalım

Dilimiz aynı dilediğimizde
Dinimiz aynı söylediğimizde
İhtiyaç yok iyi günde kimseye
Gelin kötü günde birlik olalım

Bir olur yürekler bir söylerse dil
Işığı bir verir cevheri birse kandil
Alıp elimize bir beyaz mendil
Gün bu gündür gelin bir olalım

Abdurrahman Güleç

Bir şekilde

En içten yaşananlar değil mi
İnsanı var eden,
Canını yakan,
En ince yerinden yaralayan

Sevgi ile bağlanmak değil mi
En derinden;
Canı yanmışlığı terk edilmişliğin

Bir şekilde

Feveranı değil midir
Dilde nağme ile devinen

Yakar elbet!
Canını da yakar, hayallerini de!
Film değil bu
Acıklı bir şarkı ya da şiir;
Hiç değil!

Nefes almak kadar gerçek;
Yaşamın ta kendisi...

Yoldur çoğu zaman
Gitmek zorunda olduğumuz,
Kimi zaman kalabalığın tam ortasında;
Yalnız...

Kimi zaman
Fırtınalı gecelerde
şimşekler saplanır bedenimize
delik deşik oluruz
çaresizlik denizinde

Aradığımız ama yok saydıklarımız,
Acabalara takılıp;
Yaşamdan ertelediklerimiz
Bulutlara takılıp giderken

Biliriz aslında
Biliriz de en son biz farkına varırız; Nasılsa

Eskiyen taşlarla birlikte,
Yaşlanan hayatın,
En son kilometresine gelindiğini

Abdurrahman Güleç

Bir Virgöl Daha

Kaç kez kurban ettim kim bilir
Anason yalnızlığını kuru tütün yapraklarına
Şu yaban şu hoyrat sevdalarımın
Eşkiya merhameti sinmiş sararmış parmaklarıma

Şişenin dibi çıkmış odamda kesif bir duman
Kalemim başına buyruk kağıtta bir isyan
Nasıl olmasın her tarafı talan, darmaduman
Fakir cümlelerde sözcükler perişan

Gözlerimin çürüyen pervazlarındaki nem
Bir virgöl daha koyup zamana
Kırpıklarımın asırlar süren ayrılığına
Masamda son verecek birazdan

27 mayıs 2009

Abdurrahman Güleç

Bir Yaşamak Vardı

Bir yaşamak vardı binlerin içinde, ah
Bir yaşamak vardı
Kovana haramiler dadanmadan önce
Bir yaşamak vardı arkanı yaslayıp taşta,
Bir yaşamak vardı ah
Dağ gibi durmak yaşamın önünde

Bir yaşamak vardı çokça çocuksu gelişmelerimiz
Bir yaşamak vardı
Bir düştün bir düşe yatay geçişlerimiz
Bir yaşamak vardı küsüp yaşamaktan vazgeçişlerimiz
Bir yaşamak vardı ah
Her taşkında daha güçlü geri çekilişlerimiz

Bir yaşamak vardı
bazen hiç kimse olurduk bazen herkes
hep yanardı siyah tül üzerinde bir kırmızı gül
bir yaşamak vardı ah
yaşanan kimsesizlik yada özgürlük her ne ise
yaşamaktan hiç vazgeçemediğimiz

Bir yaşamak vardı çoğulduk, çoğaldık
Bir yaşamak vardı
Çoğaldıkça kendimize sığmaz olduk
Bir yaşamak vardı birinci tekil şahısa düşünce, ah
Bir yaşamak vardı
Geçmiş zamanın rivayetinde kaldı

08 Mayıs 2009

Abdurrahman Güleç

Bir yıldız kaydı

Bir yıldız kaydı,
Akşamla beraber.
Kayıtsız kalamazdım,
Sana benziyordu:
Boşlukta sönüp yok oluşu.
Bir rüzgar esti geçti o an:
Sende böyle gitmiştin,
Benden kalan ne varsa,
Hepsini katıp önüne;
Ardına bile bakmadan.
Hiddetinden karardı bulutlar,
Gök bana ağladı o gün:
Yutkundum, yutamadım!
Boğuldu hıçkırığım!
Göğün gürültüsüyle...
Doldu,doldu taşı gözlerim
Karıştı yağmura
Dökülmeden yere...

Abdurrahman Güleç

Bircik Dostuma

Gözlerinde menekşeler solgun
Beden arzuya yorgun
Nedir ki hasret ayrılık ne demek
Gönlün sevmelere yorgun

Düş güvercinin maviliğe kırık
Yürek yanık düşlere kırık
Burcu, burcu is kokusu
Derindeki aşkın hüzün tortusu

Silmeli derindeki acıtan izleri
Daha fazla incitmeden kendini
Görmelisin özünün güzelliğini
Yürü be gülüm kim tutar seni

Abdurrahman Güleç

Boş elbiseler

Lekesizdi, beyaz...
kar'ın kurtlanmadığı zamanlardaydı,
çocuksu masum dokunuşlar dolaşırdı
puslu sokaklarda...
karanlığın zifirine; yıldırım gibi düşerdi de sevgi
silerdi hasleti çaresizliğin kasvetini,
yıldızların gülüşleri dolardı geceye
bir üşümek gelirdi de için için titrerdik
duru bir ışık süzülürdü gönül penceresinden;
ay düşerdi yüzlere, kapanmazdı hiç gözlerde perde
bir hoş seda kalırdı zihinlerde...

buz üzerindeki kardan adamların
uzayan burunları düştü önce,
ihtirasın sıcaklığından;
oysa duru bir suydu, buz kadar kırılgan, insan
sonra, düğmeden kara gözleri düştü
görmeyen duymayan sessiz bir yığına dönüştü
kargaların terk ettiği şehir çöplüklerinde...

kar'da kara bir leke oldu boş elbiseler
kabından boşalan su gibi akıp gitti birikenler:
yağmur olmak vardı oysa
göge açılan avuçlara dolmak,
pınar olmak vardı, fışkırmak, tutunabilmek yaşama,
birikmek vardı, birleşmek vardı,
hep bir olmak vardı da; ah ki ne gam,
fırsat olsaydı riyadan...

büyüdü lekelenmeler iz oldu
sırnaşık sarmaşıklar gibi yırtık yüzlerde,
gölgesi düştü kötülüğün, oyunun son perdesine
bahardan güze geçiş an'dı ama su-i zan
etiketler doldukça boşalan insandı
yaşama sınıf atlatmak sanrısı
ol dediğinde arsız ol'mu demişti tanrı? ...

ömür dediğin nedir ki; bir nefeslik buhar
ipler kuklacının elinde
kahkahalar yükseliyor salonlardan
yırtilıyor sessizlik aks-i sedadan
boşalıyor bedenler, arınırken bütün renklerden
ne bir direniş, ne bir kırıltı var cisimlerden
toprağa düşen son cemre
şule yükselmekte boş elbiselerden

05 Mart 2008

Abdurrahman Güleç

Boşver be... Boşver

Boşver diyorum bazen
Adam sende boş ver
Nasılsa durduramazsın
Arsız arsız aksın zaman

İlkbahar yaz güz derken
Şunun şurası kışa ne kaldı
Ömür yolu çoktan yarıladi
Kırk kere sevdin ele yaradı

Yeter ulan yetmeli artık
Birazda kendine yaşa
Uçurtma yap hayallerini
Kendine özgürlüğü bağışla

Boş ver her şeye aşka
Kaldır duvarlardan aynaları
Görme şakağına yağın karları
Unut özlediğin kadını

Özlemek sevmek demek
Sevme ulan sevmek neyine
Tutma esaretinin elini
Git denize dök derdini

Nasılsa duyuramadın sesini
Ne olur boşver be... boşver
Tik tak'ları yavaşladı bak yüreğinin
Bir varmış bir yokmuş
Hepsi bir masaldı dersin

Boşver be... boşver

Abdurrahman Güleç

Bu da Bitecek Nasılsa

Umutla beslenen umutsuz bir sevda bu
O gün unutacaksın belki kim olduğumu
İliklerin üşüyecek kara kışın ayazında
Her güzel şey gibi bu da bitecek nasılsa

Hani özlemle beklersin ya ilkbaharı
Unutup doğarken neden ağladığını
Döndürmeye yetmez feleğin çarkını
Bin dereden taşırdığın kar suları

Hani nefes nefese çılğın koşar ya atlar
Öylesine dolu dizgin yaşanır hayatlar
Bazen kerkinip bir sevdaya yaslanarak
Bazen gözlerin bazende yüreğin ıslak

Anbe an, günbe gün, mevsim mevsim
Işık hızıyla yaşanır kesişen hayatlar
Çıkarken bitmeyecek gibi görünsede
İniş hızlıdır ters dönünce basamaklar

Sonsuz değildir hiç bir şey yaşam kısa
Ka^rdan saymalı içine ne sığdırılırsa
Yaşa doyasıya istediğin her ne olursa
Her güzel şey gibi buda bitecek nasılsa

Abdurrahman Güleç

Bu limanda

Kaç nefesliktir ömür kaçı kendimize ait
Kaçında huzur dolar için yırtılırcasına

Ruhum kasırgadan sonra sükun bulacak
Geride kalanların enkazı vurunca karaya

Zor geliyor iki yüzlü hayatın yalanlarına
Katlanabilmek hapis olduğum bu limanda

Dalga kıranlara çarpan gerçeğin şakırtısı
Kırbaç gibi inerken dalga,dalga yanağıma

Yelkenleri yırtık kurt düşmüş bordosuna
Bu gemi batıncaya dek kalacak bu limanda

Öylesine hasret bakıp uzak kaldığı uzaklara
Yine yalnız bir başına mahkum bu limanda

Kıymetini bilmeli bir nefes bağışlanmıssa
Geçmez ömür boşa giden nefesleri saymakla

Ah o alaca karanlıkta asılı ısıt,ısıt boşlukta
Hep taze bir umut ateş böceklerim olmasa

Abdurrahman Güleç

Bulamadım Bulamam

Gönülden gönüle yol aradığım
Kapıyı açacak kol aradığım
Beyhude çabalar boş ağıladığım
Ateşi yakacak köz bulamadım

Dillenir duygular duyulmaz derdim
İnatla menzile varılmaz derdim
Oysa yüreğimi yoluna serdim
Derdimi demeye söz bulamadım

Ördü ağlarını örümcek ana
Tutuldu ayağım koşarken sana
Kahrettim senden ayrıldığım ana
Yüreğimde hasret duramam artık

Bakma sen karalar bağladığıma
Bakma dolu dolu ağıladığıma
Üzülmezdim senden ayrıldığıma
Böyle bir sevda bulamam artık

Abdurrahman Güleç

Bulmam

Kimse bulmasın hep gizli kal diye,
Işıkları kapattım artık perdeleride.
Güneş doğamasın diye dünyama
Sakladım kara bulutların arkasına.

Tam bulmuşken yıllardır aradığımı
Kimseler görmesin diye:ben bile!
Gizledim karanlıktaki gölgelerde.
Karanlığın lacivert dehlizlerinde,

Yolumu aydınlatan nurdan ışık:
Orda kal ne olur benden gitme!
Seninle varım bu sonsuz derinlikte.
Cam kırıklarıyla dolu kendi yolumda,

Bulmam seni ne kadar arasamda:
Varsıny; mutluyum dokunamasamda.....

Abdurrahman Güleç

Çaresizliğin Hapishanesidir Yalnızlık

Ne yana baksam tutunamadığım
Kalın karanlık duvar
Alnımda kabaran bir damar
Sabır mı çaresizlikten
Çaresizlik mi sabırdan
Elimde sahipsiz bir anahtar
Kim bilir hangi kapıyı açar

Haziran 2007

Abdurrahman Güleç

Çözölüş

bilmeyiz aslında ama farkında da olmayız
biliyormuş gibi yaparak yaşadığımızdan
hangi parçamızı nerede bıraktık
hangi iz yakalayacak bir gün
sığındığımız bu yalan limanında

ya bakmayı bilmeyiz ya da görmeyiz
bir bebeğin gülüşündeki sevişi
ya da bir orospunun gözlerinde gizlenen kini
bir benzerimdir aradığımız ölekalan duyguların
yoksa tenin çözölüşümü ıslak çarşaflarda

pişmanlıklar, çarpıp çarpıp geri döndüğümüz
kendi ördüğümüz kalın duvarlar değil mi
kahrolası tabuların fragmanında bir döngü
yüreklerimizde iz, bir ömür taşıyacağımız
yüzümüzde çiçek izleri gibi

keşke hiç yaşanmamış olsaydı yaşananlar
ve hep içimizi acıtmasaydı,
gecenin en olmadık yerinde...
o karanlığın ardından ay gibi
yenilenmiş doğabilseydik hayata...

27 temmuz 2009

Abdurrahman Güleç

Dışarıda Yağmur Yağıyordu

Gece hayli ilerlemişti,
Dışarıda yağmur yağıyordu,
Ben ağlıyordum.
Saatlerce dil döküp:
Bir türlü hayatı anlatamadığım,
Bir kadındı: Benim kadınıım.
Aylardan nisandı ve
Konuşamayan iki insan!
Dışarıda yağmur yağıyordu,
Ben ağlıyordum.
Doğru söyleyince kırılıyordu;
Nasihate hep isyan!
Biri var! Hayatı paylaşamayan;
Ben miyim yoksa savsaklayan?
Göz yaşlarıma inat:
Dışarıda yağmur yağıyordu,
Ben ağlıyordum.
İki ucunuda tutmuştum değneğın,
Kokarsa koksun!
Sonu yoktu umudun.
O içerde uyuyordu,
Gece hayli ilerlemişti,
Dışarıda yağmur yağıyordu,
Ben ağlıyordum.....

Abdurrahman Güleç

Diyeceğim 'O' ki

Öyle yüzüme çarpar gibi bakma sözünü
Sana da bir gün dur diyen bulunur
Sözünden korkar gibi kaçırma gözünü
Senin de özünü çözen bulunur

Yalandı gülüşün inandım sanma
Senide bir gün aldatan bulunur
Gün olur her şey unutulur sanma
Senin de ipini pazarda satan bulunur

Sen benden gidince üzülürüm sanma
Seni de bir gün terk eden bulunur
ilmeği boynuma takınca öldüm sanma
Sana da bir gün bir cellât bulunur

Bilirsin ölsem de tutarım sözümü
Belki bunu da bir seven bulunur
Alev alsam vermem sana közümü
Sana da senin gibi kalpazan bulunur

28 Ağustos 2007
Abdurrahman Güleç

Abdurrahman Güleç

Dizeye Ne Şişeye Ne

yalnızlığın üstüne
birde geçenin sessizliği öktümü
sessiz çığlıklar
yırtmaya başlıyor geceyi ki
ne heceyi görüyor insanın gözü
ne de dizeyi

özlemin, ayrılığın sancısı
yakmaya başlayınca yüreği
birde içindeki kör dövüşü
bir garip sarhoşluk
ökünce düşlerine ki
ne kadehi görüyor insanın gözü
ne de şişeyi

06 Ağustos 2008

Abdurrahman Güleç

Dostluğa

Karanlığa gömülen duygularınızın
Sığınabileceği bir ışık huzmesi
Ve ruhunuzda kopan kasırgalardan
Üzerinize çektiğiniz yıldırımların

Paratoneridir dost

Azgın nehirlerin çavlanlarında
Boyun eğerken gerçeğe çaresiz
Umutların tükendiği yerde: Daldır
Kıydan uzanan yüreğe merhametle

Can dır dost; can veren

Yoldur hayat gitmek zorunda olduğunuz
Mutlu bir kalabalığın içinde avunurken
Çoğunlukla yalnız olduğunuz ve mutsuz
Vazgeçip yürümekten geriye dönünce

O'dur

Yüzünde kocaman bir gülümseme
Ve..yüreğinize dolan huzur,
Verdiklerini çabuk unuttur; aldıklarını asla
Sığınılacak en güvenli limandır dost...

"Şanslısınız eğer bir tane varsa! "

Abdurrahman Güleç

Dostuma

Dostluğu sorgulamak mı?
Ne haddime!
Bağlamışken kendimi
Koşulsuz: Sevgi ile
Kimliğini; firkete ile
İliştirdim Yüreğime,
Olurda bıcarsan
Bir gün benden eğer;
sızıyla çırpınsın
Unutamayayım diye

Abdurrahman Güleç

Düğün ve Hüzün

Daha dün gibiydi düğün!
Beyaz konfetiler kelebekler gibi
Uçuşuyordu;
Konmaya kıyamadığı
Beyaz gelinliğin üzerinde.
Yüzlerden dökülen;
Bonkör gülücükler:
Masumca dokunuyordu;
Hüzünlü yüreklere
Gözlerden süzülen;
Mutlu ışık huzmeleri
Boşlukta çarpışınca;
Öylesine sıcak patlıyordu ki
Eritiyordu mum gibi;
Kalplerdeki buz dağının en derindeki ucunu:
Sevgi sözcüklerinin pusulasız uçuşlarla,
Sağa sola savrulduğu;
Müflis tacirin bonkörlüğüyle,
Hoyrat bir cömertlik içinde harcanışı;
Tüm tanıklarıyla birlikte.....
Siyah beyaz soluk bir fotoğraf karesinde dondurulmuştu zaman;
Sonun başlangıcını geleceğe taşımak için.

Daha dün gibiydi düğün
Ve bu gün düş gibi
Mutluluğun halaylar çektiği gün:
İyi günde, kötü günde, hastalıkta, sağlıkta
Bir ömür boyu koruyup kollayacağıma.....
Nerde kaldı şeref namus sözün!
Sen ilkbaharı mı sevdin çiçek çiçek:
Yoksun? Neden? Güzünde ömrün!
Bak şakaklara lapa lapa yağıyor hüzün!
Böyle olurmuş kırılınca kristal koza;
Beyaz kelebekler olup sevginin erdemleri,
Uçar gidermiş Kaf dağında ki masallara;
Son kalesi de düşünce yürekte sevgilinin
Elde kalan:
Feri sönmüş gözlerde;
Donuk bakan hüzün.....

Abdurrahman Güleç

Düş ve Gerçek

Öyle zaman olur ki
Taşlaşmış yüreklere lodos çarpar
Çılgınlıktır tutunmaya çalışmak
Şu üstünde fettan devşirmelere

Yem olmak kendinden büyüğe
Ya da takılmak bir çengele
Balığın muhtemel kaderidir de
Balık gibi düşünmek niye

Ecinniler basar ışıklar kapanınca
Korku evreni dolar boşluğa
İslanır bacakların, gözlerin kapanır
Yak feneri, karanlığa bakmamak niye

11 Nisan 2008

Abdurrahman Güleç

Düş/tüm

Kaygandı duvarları kuyunun
Tutunamadım
Benden önce ay düşmüştü suya
Söküldü tırnaklarım
Suya boşaldım

Bu kaçınıcı göçtü
Kaçınıcı göçüş
Düş/tüm yalnız

Aksi sedası yankılandı derinlerde
Çığlık çığlığa çarparken kanadını
Baykuş
Suya düşen kırık umutların aksiydi
Yaşam
Aksi

Gülüşler vardı
Heyecanlı bekleyişler
Ak güvercinler vardı
Yakamoz sulara aksederken
Guruba karşı neşeyle rakseden
Düşlerim kalabalıktı
Ben düş/tüm

Ufuk kızıldı
Sular kızıl
Gözlerime sinmişti kızılık
Bir avuç yaşanmışlığın içinden
Tutunup saçlarına çıkmak istedim
Kaygandı duvarları kuyunun
Tutunamadım düş/tüm

Duygularım kabından boşaldı suya
Dalga dalga sitem vurdu kıyıya
Ay tutuldu küstü denize
Yakamoz bitti
Güvercinler gitti
Gülüşler gitti
Sen gittin
Gözlerimde(n) düş/tün
Üşüdüm
Düş/tüm

Abdurrahman Güleç

Eğer Bulmak İstersen

Duydum beni arıyormuşsun
Beni soruyormuşsun eski taş kaldırımlara,

Kırık sokak lambalarının karanlığında
İzbe sokak aralarında..

Karanlık dehlizlerin derinlerinden gelen ses:
yansıması seni seviyorum deyişinin,

Yanılsaması belki egoist duygularının.

Saman çöplerinin harlaması bir bir;
Mutluluk sanıp sakladığın

Arama boşa, nafile çırpınışın
Sen bana bin ışık yılı uzaksın

Bulamazsın!

Bense gözlerindeki ışık,
Şah damarında nabız atışın kadar yakın

Eğer bulmak istersen arama!

Gözünün değdiği yerdeyim ama
Önce kendini bulmalısın.

Usulca gözlerimden yüreğime akmalısın;
Göreceksin sana senden daha yakınım

Bir gün mutlaka bulmak istersen
Gerçekten bulmayı istemelisin.

Alacaklarınla değil;
Vereceklerinle gelmelisin.

Sonsuza dek açık bu yürek sana
Kapıyı vurmada n girmelisin,

Yüreğindeki kör düğümü çözmeli:
Ateşin içine buz gibi düşmelisin

Abdurrahman Güleç

Elde var spot bir yaşam (Deneme Makale)

Düş gücümüzün bize yaşattıkları tutkularımızın örselenmesinden başka bir şey değildir. Sahip olunan duygusal zekâ da olsa materyal zeka da olsa; aklın ya da duyguların sınırlarını zorlamanın bize kazandıracağı sonuç yine aynı olacaktır.

Geriye dönüşün imkânsız olduğu bu yaşamda; geçmiş i yargılamak ya da gelecekte neler olacağı kehanetinde bulunmak yaşarken önüne geçemediğimiz olayları yaşamadan düzenlemek ya da engellemeyi düşünmek ancak bir insandan beklenebilir.

İnsan yaradılış itibarı ile üzerine giydirilen bencilliği zaman zaman çıkarıp düş gücünün etkisi altına girse bile varoşların izbe toprak sokaklarında misket oynadığı, artık kumaşlardan yaptığı bez bebeklerin altını aldığı nostalji tozlarını üzerinden silkelediğinde görür ki:

Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı sayıldığı günler çok uzaklarda kalmış daha kırk yılı doldurmadan

Basma kalıp babadan kalma beylik deyimler arkasına sığınmayı maharet sayar. Egosunun içgüdüsel temize çıkma dürtüsü ile ah nerde o eski arkadaşlıklar, nerde o eski komşuluklar, ah eski sevgililer eski, eski, eski....eski de kalmadı ki baat pazarları kimlik değiştirip spot oldu.

Eskilerde değişen bir şey yoktur aslında değişen takvimlerin gösterdiği zamandır ve büyüyüp gelişen; Haris duygularını doyurdukça açlığı büyüyen insan

Eski kandilleri vitrinlerin en muhkem köşelerine yerleştirip büyük spot ışıkları altında yaşamaya başladık

Gerçeğin üzerine inen iz düşümümüzün büyük gölgesini fark edemedik çoğu zaman ve kavramları bu karanlığa saklamanın uyanıklığında acımayı merhamet saydık çoğu zaman, sahte bir gülümsemeyi

Ya da içimizdeki korkuyu saklamayı saygıdan saydık karşılığında bize döneceklerin kaygısıyla

İçimizde şehvetle yanan şahika arzusunda kavrulurken insana ait bütün erdemleri bir bir bencilliğe kurban ettik en kötüsü de kendimize olan saygıyı kaybettik.

Elde kalan spot bir yaşam...

Abdurrahman Güleç

En Kızıl Gece

zorla çekiliyormuş gibi güneş dünyanın arkasına
direndikçe kızarır ufukta utancı yayılır bulutlara
denizin şuh kahkahaları yırtar geceyi köpük köpük
kudurmuş gibi zevkle siler izlerini kumsaldan

hadi denizden çık gel kopartalım gökten yıldızları
ufukta ki kızılık dalgalanan saçların olsun
yıldızları taç yapayım yakamoz gözlerine dolsun
hadi köpük köpük gel sana açtım bu kıyıları

belki kırılır inadı dalgaların dost olur kumlara
belki bir sigara sarıp efkarla karşı kıyılara
yakmalı ucunu her nefeste dumana dolamalı acıları
Bir rüzgar eser belki alır gider kalanları

hadi rüzgar olup savrul gel tutmuyor dizlerim
bilsen bir ömür yolunu beklerim gelemem
bilsen seni benden çok severim diyemem
getir bana seni tenindeki kokuları özledim

sevmek hafifletmez elbet sensizliğin acısını
kalmadı yaktığım anıların ne közü ne dumanı
kolay değil elbet kandırabilmek yalnızlığı
zor değil yok imkanı beceremedim unutmayı

Abdurrahman Güleç

En Sevgiliye

Gözlerin uzaklara dalıp gidiyor değil mi?
Efkârımı dolduruyorsun içine patlarcasına
Sonra bir of koyuveriyorsun ki gitsin boşluğa
Eğiliyor yüce bildiğin dağlar suçlulukla

Gözlerinin çatalına sıkışan billur damlacıklar
Yer çekimine inat titreşirler ısıltıyla; mağrur
Deli tayların meydan okuyuşu gibi rüzgâra
Duygularınla savaşmaktan yüreğin paramparça

Böylemi olmalıydı portakal çiçeğim
Hüzünle ıslanmamalıydı kirpiklerin
Beni üşütmeliydi buz mavisî gözlerin
Sıcacık sevginin ateşinde üşümeliydik

Gök kuşağına sarmalıydık yüreğimizi
Bütün renkleri içine doldurup çiçeklerle
Ya da kahrolası gururumuza yenilmeden
Dondurup saklamalıydık duygularımızı

Erimeliydik, erimeliydik ya can usul usul
Güneşin haresi vurunca buzlar üzerine
Şule titreşir ya üzerinde yükselirken göğ
İşte öyle erimeliydik sevginin ateşiyle

Olmadı yar olmadı, böyle olmayacaktık biz
Her birimiz bir yerde mutsuz ve umutsuz
Teslim olduk bencilliğin kibirli saltanatına
Belki de korkmaktan korktuğumuz korkulara

Yenildim! Yenildin! Biz, bize yenildik işte!
Sorma neden? Masum değiliz ikimizde
Sevmeyi de bilmedik direnmeyi de kendimize
Böyle mi olmalıydı severken en içimizde.....

Abdurrahman Güleç

Eylül sendin Bense Son Bahar

ben seni eylülde bulmadım ki
ne de sende eylülü
ben eylülü sevdim
eylül sendin bense sonbahar

içimde son mevsimin ölümüydü eylül
yaprakların kuruyan damarlarında
tenimi ürperten yokluğun
düşlerimi kızıla boyayan hüznün

daha dün ağaçların gözlerinden
yeşil yeşil fişkırıyordu ya hayat
mis gibi kokular saçıyordu
dallardaki renkahenk

bu gün uykusunu öldürmüş
kanlı gözlerim gibi kızıl her şey
havada keskin bir hüznün kokusu
gölgem kuytu bir ağaç kovuğunda hapis

tutmayın, savursun bütün yaprakları rüzgâr
bırakın talazını yüzüme yüzüme vursun
tüm kabullenmediklerim adına
açık itirafımdır inkâr

ben seni hiç sevmedim ki;
nede sende eylülü
ben eylülü sevdim
eylül sendin bense sonbahar

9 Eylül 2008

Abdurrahman Güleç

Eylül Yangını

kuruyan dallara çarpan
rüzgarın sesi tehtidkâr
gök yüzünde yer yer
öfkeyle kükremekte karabulutlar

karıncalarda bir telaş,
bir telaş...
kurtarmak için son tañeyi
ıslatmadan toprağı yağmurlar

taşıyamıyor kirpiklerim
gözlerimde birikmekte ayrılıklar
dalında salınırken
yeniden doğmak için gönüllü intihar

eylül bulanmış saçlarına, ığıl ığıl
içimde bir yangın,
bir yangın...
alev dilleri uçuşmakta

ufukta deniz yanmakta, usulca
martılar çığlık çığlığa ağlamakta
gözlerimde hep o telaş...
yüreğimde, eylül yangını

1 EYLÜL 2008

Abdurrahman Güleç

Gece Sabaha Gebe

Karanlıktır gecenin tek hâkimi
Angaryası çelişkilerin, duyguların hâkimi
Yarasa çığlıkları yırtar geceyi, devinirken kaos
Sabretmek gerek, gece muhakkak sabaha gebedir

Gece her şey tek renktir, tek şekil
Gecenin dinginliği, hep desiseye gebedir
Kurtulup kuyruksuz tilkilerin cirit oyunundan
Sabretmek gerek, gece muhakkak sabaha gebedir

Abdurrahman Güleç

Gecenin Gizleyemediği

Bu ilk değil ki...
gece uzadıkça,
ölümcül bir sessizlik sınıyor silüetlere,
yalnızlık mavzer gibi şakağımda
tutunmaya çalışıyorum yine hayatın bir kıyısına
ama öyle acımasız ki zaman
ve öyle hızlı
sürükleyip götürüyor; hep bilinmeze
burada hiç iki kere iki dört etmiyor,
bir doğru üç yanlış götürmüyor hiç
zaman, bir delikten boşalan su gibi tükeniyor
alıp götürüyor içinde ne varsa;
sevgini, sevdiklerini, seveceklerini
öfkeni ve nefretini bile

gece ıslatıyor,
azgın bir nehrin serin sularında ıslanmak gibi
iliklerine kadar donuyorsun ürperemiyorsun bile
bir yalnızlık ki karabasan gibi
çöküveriyor melekli düşler üzerine
uzaklaşan yıldızların telaşlı koşturmaları doluyor
karanlığın derin iç çekişlerine
ve ben ayın hüzün halkalarında
yine o yalnızlık şarkısı, rüzgârın uğultusunda
bir ağaç gibi sessiz,
kırılan dalların matemi ruhumda
uzanamadığıma kahrediyorum!

yaşamın kıyısında,
o sıcacık avuçlarına...

ve bu, bir son değil!

07 Mayıs 2008 00: 40

Abdurrahman Güleç

Gelirsin Değil mi?

1_____Yalnızlığın girdabında kaybolunca bir gün
2_____Yitik bir sevdanın enkazı serilince sahile
3_____Durulan fırtınanın dağınık hüzünlü ertesinde
4Umudu bindirince hüzün gemisine bir gün

1_____İçimde derin bir sızı, çaresiz, şaşkın
2_____Çiğ sevdaların poyrazında savrulup
3_____Kayarken elimden bütün sevdiklerim
4Hayat akar gözlerimden düşüverir yere

1_____Boynuma takmışken yangınını ayrılığın
2_____Acabalara sarılıp özlemle tutuşurken bir gün
3_____Sırta kadem olmuşken hazan yapraklarında
4Bulursun belki beni umudun bittiği yerde

1_____Sen bana gelirsin ben sana gelemesem de
2_____Sen olursun sisler ardındaki serin bulut
3_____Yine sen anlarsın beni en olmadık zamanda
4Açar kanatlarını geliverirsin bir gün

Abdurrahman Güleç

Giderim

Tilkinin aslana hükmettiği yerde
Durmam ulan basar giderim
Fillerin fareden ürküttüğü yerde
Durmam ulan çeker giderim

Pirelerin hüküm sürdüğü yerde
Yatağı yorganı yakar giderim
Doğrunun yanlışa eğildiği yerden
Ardıma bakmam uzar giderim

Azıcık mertlik kalmışsa serde
Söz namussa verildiği yerde
Durmak haddim değil istenmediğim yerde
Gelmişini geçmişini siler giderim

Abdurrahman Güleç

Girdap

Yüzerken hayal denizinde usul usul
Kaç ülke dolaşıyorum biliyor musun?
Güneşe yolculuk bu bensiz pupa yelken
Kar tanesiyim ben ateşi seviyorum

Menevişleniyor bedenim titremekten
Uçup giderken yalnız buzlar ülkesinden
Eriyorum uzanıp tutabilecekken
Soluyor bulutları görmeden kardelen

Yenildim, yenildim hoyrat esen rüzgâra
Süzülürdü doğan binip kanatlarına
Eylülün kızılığı konar yanaklarıma
Uçuşup rüzgârla sonbahar çıkmazında

12 Eylül 2007

Abdurrahman Güleç

Gizli Resim 31 Ocak 1994

Yüreğime resmedeli;
Tam on iki yıl oldu seni...

Yine böyle soğuk bir kış günüydü.
Fabrikadan apar topar çağırdılar;
Müjde bir oğlun oldu diye!

Bilemezdim...

Uçmak geldi içimden o an!
Bir an evvel ulaşabilmek için:
Elim kolum dolu, hediyelerle koştum,
Fıstıklı lokum da almıştım...

Bilemezdim...

Bilseydim eğer uçardım inan!
Dediler ki: ikiside yoğun bakımda;
Korkma telaşlanacak bir şey yok.
Ama neden? Kim için?

Sonra gördüm...

Acıdan bağıra bağıra Çatallaşmıştı sesin;
Minicik ellerin kavrayınca parmağımı,

Sustun...

Henüz yumuk yumuktu gözlerin,
Aslanım benim:
Babası üzülmesin diye ağlamazmış!

Bir sürü tıbbi palavra sıraladılar,
Sabaha ya çıkar ya çıkmaz.
Alahım bu kadar mı çabuk,

Daha on iki saati dolduramadan,
Başını öne eğdi hemşire...
Başımı salladım, anladım

Senin babana yakışmazdı ağlayamadım;
Göz yaşlarım nehir gibi aktı yüreğime,

Bilemedim! Bilemezdimde!

Esmerim canım ciğerim:
Çivi gibi kaşlarını okşayıp,
Gözlerinden öpmeyi beklerken:

Bilemezdim elbet...

Annemin namaz örtüsü ile kefenleyeceğimi,

Mezarını ellerimle kazıpta; Üzerini:
Bataniyen yerine toprakla örteceğimi.

Vakitsiz geldin oğlum,
Geldiğin gibi de vakitsiz gittin
Yüregime resmedeli seni:
tam on iki yıl oldu

Parmağımı kavrayan minicik ellerin,
Çivi gibi kaşların,yumuk gözlerin,
Acıyla bağırmaktan çatallaşmış sesin

esmerim aslanım benim

İnan hiç silinmeyecek gözlerimden;
Bu resim...

Abdurrahman Güleç

Göz Dediğin

Göz dediğin ne diyeceğini bilmeli.
Öyle sevmeli, öyle sevmeli ki
Bir bakışta bin kelam etmeli,
Tüy dikmeli gelmişine geçmişine...

Göz dediğin yüze yakışmalı.
Zümrüt gibi ısıll ısıll yanmalı,
Ateş çıkmalı baktığı yerden;
Cayır cayır yakmalı adamı...

Göz dediğin böyle bakmalı.
Nehir gibi gürül gürül akmalı,
Katıp götürmeli başka dünyalara;
Tuğ dikmeli adamın yüreğine...

16Kasım2007

Abdurrahman Güleç

Gül gülüm

Meçhule yolculuktur sevda düşler ülkesinden
Bilirim: ben derin derin pembe düşler kurarken
Mor fil sürüleri geçer gider denizin üstünden

Gül gülüm acılanma; gül ki yüzünde güller açsın

Hep mutlu olmanı ister bu yürek bensiz; bilirsin
Yinede dünyayı içine çekip bir nefeste; içlenirsin
Yakmasın sevdam seni bırak dünya yansın

Gül gülüm bulutlanma:gül ki gözlerinde güneş açsın

Hazanında tak papatya tacını yüreğin mutlansın
Dünya seni kiskansın hep baharında sansın
Solmasın lâleazar azar, azar sevgiyle ıslansın

Gül gülüm acılanma; gül ki yüzünde güller açsın
Gül gülüm bulutlanma; gül ki gözlerinde güneş açsın

Abdurrahman Güleç

Güneşimsin

Ne ışığından vazgeçebilirim
Ne ruhumu ısıtan sicağından
Seni görmezsem karanlığa gömülürüm
Vazgeçemem dönmekten
Bu aşkın yörüngesinde

Belki başka dünyaların da güneşisin
Kim bilir kaç gezegen dönüyor etrafında
Kim bilir belki de hiç farkımda değilsin
Bilirsin güne âşıkların sevisini

Seninle can bulur
Bedenimdeki milyarlarca hücre
Sen olmazsan donar mavilerim
Solar içimdeki yeşiller
Ben sensiz ölürüm

Abdurrahman Güleç

Hadi Gel Diyor Bir Ses Çok Uzaklardan

haydi, gel diyor bir ses uzaklardan
eksik kalıyor cevabı taşımaya
çırılçıplak her sözcük
yankısı parçalanıyor çarptıkça duvarlara

her yöne gitmek mümkün; fakat
daraldıkça zaman uzuyor mesafeler
siyah tuval'e karakalem resim yapmak gibi
sesin geldiği yönde istim atmak

yanıp duran bu ateşe su dökmekte nerden çıktı
kime ne ki ateşin yaktığı yerden
yanan razı yakandan ki kaçış değil aradığı
tatmayan bilmez bu hazzı

yoksa bir deli rüzgarlıktır işin
kayar gider avuçlarından kum gibi biriktirdiklerin
ne ateşten eser kalır geride, ne külden
haydi gel, gel imbat yelkenleri şişirmeden

28 Mayıs 2008

Abdurrahman Güleç

Hasreti kucaklamak olmasa

Çiçek olmak vardı şimdi;
Kiraz dallarında, rüya pembe
Meyveye dönünce dökülmek olmasa!

Köpük olmak vardı;
Dalgaların kucağında,
Sürüklenmek umarsızca
Sonunda karaya vurmak olmasa!

Kar tanesi olmak vardı;
Göklerden yere süzülen, Özgürce
Avuçlarında erimek olmasa!

Renk olmak vardı;
Gök kuşağının içinde al,mor,sarı
Sonunda kaybolmak olmasa!

Gönülden ırak değil,
Gözbebeğinde olmak vardı;
Yaş olmak göz pınarlarında,
Dokunmak yanaklarına okşarcasına
Sonunda yere düşmek olmasa!

Ağaç olmak vardı;
Bağımlı; güneşe ve suya,
Kök salmak derinlerine
Sonunda eğilip, kırılmak olmasa!

Yürek olmak vardı; Yüreğinde,
Birlikte çarpmak aynı ritimle,
Pembe hayallerin içinde...
Hasreti kucaklamak olmasa...

Abdurrahman Güleç

Hayalet Gemi

sisler arasında bir gemi hayal gibi
ne varlığı belli ne yokluğundan haberli
uzun zaman olmuş açılalı belli
ne geldiğı yer belli nede gideceğı yerden haberli

yitik düşler denizinde unutulmuş gibi
yelkenleri yırtık kırılmış sereni
ne tayfası kalmış ne dümeni
yalnızlık girdabında savrulmakta ceviz kabuğı gibi

28 Şubat 2009

Abdurrahman Güleç

Hayatın Kırılma Noktası

ilk söz ve son söz arası
sarf edilmeyen hisler
doyumsuz duyguların ihtirası
israf edilen ümitler

sadece bir nokta değil mi?
başlangıç ve son
avuçlarında saklı değil mi?
hep aradığın yön

kolay şikayet etmek
kadere kahredip küfretmek
boş ver neyine gerek
savaşıp mücadele etmek

işte o an, ruhun sıkışması
sonun başlangıç noktası
kazanmakla kaybetmek arası
hayatın kırılma noktası

Ağustos 2007

Abdurrahman Güleç

Hazan Mevsimi

İşte yine bir sonbahar geldi
Yeni bir hazan mevsimi
Yine doğa ananın dediği olacak
Tarih tekerrürden ibaret derler ya
İşte öylesine bir zaman içinde...

Kır kahvelerinin hepsi kapanmış
Serçeler tünemiş masaların üzerine
Sararan yapraklar almış insanların yerini
Boş tahta sandalyeler üzerinde...

Her zaman rastlarsınız bu mevsimde
Bir kafeteryada yada pastahanede
Pencere önüne oturmuş iki sevgiliye
Belliki çok uzaklardalar kilitlenmiş dilleri
Ama birbirine sıkıca kenetlenmiş elleri

Kuruyan her yaprağın dalından düşüşü
Ayrılık korkusuyla sarıyor yüreklerini
Son baharın mehtabında onların umudu
Kayan bir yıldıza bakıp dilek tutacaklar
Bir ömür ayrılmamak için mutluluk için

İşte yıllar önceki sahne hiç değişmemiş
Oyun yine aynı oyun oyuncular değişmiş
Gündüzleri yine o trajedi Yaprak dökümü
Akşamları ikinci perde Yıldızlar geçidi
Her son bahar yeniden oynuyorlar
Hazan mevsimini.....

Abdurrahman Güleç

Her Mevsim Sen

Çekirge sürülerinin istilasına uğramış
Buğday tarlası gibi hissediyorum kendimi
Bir parçam kurtulmuş ta toprağa karışmış gibi
Sen mevsiminde ıslatıp can verecek,
Güz yağmurlarını beklemekte yüreğim

Her bahar ince bir yağmur yağar ya sessizce
Hani bir bülbül şakır ya özlemle kafeste: Ben,
Islak papatyaların boynuna sarılmış kelebek
Yorgun ve ürkek, nefes nefese her nefeste sen,
Sen sevdiğim ten de can bulduğum tek mevsim

Hüzün demekti sonbahar yaprak dökümü
Ayrılıktı doğanın yaprak yaprak ölümü
Şimdi en sevdiğim mevsim gün dönümü
Yüreğime girdiğin o günün yıl dönümü
Unutamam sen mevsiminde gördüğümü

Sen ömür döngüsündeki ilk ve son mevsim
Sen evrende uydusu olduğum gezegensin
Sen içimdeki duygunun umutsuz tutkusu
Sen mevsiminde uykuların özlem yolcusu
Sen yaşama sevincim beklemeyi sevdiğim

Düşlerimi dolduran tek renksin, tek resim
İçimde sakladığım ilkbaharsın sen
Sen beyaz papatyam, ben mor menekşen
Sen baharsın ruhuma dolan içde kokusu
Sen mevsiminde ben; hazanın kızıl dokusu

Varsın soldursun beni bu kaybetme korkusu
Varsın yağmasın yağmur ıslatmasın tohumu
Çöksün yüreğimin dibine sevdamin tortusu
Pür silah sarsın etrafımı yalnızlıklar ordusu
Her mevsim sen, en sevdiğimsin doğrusu

Abdurrahman Güleç

Hiç Bir Şey Olup Gideceğim Bir Gün

hiç bir şey olup gideceğim bir gün
gelmeyince çıldıracaksın
bir bir silinecek her şey
ışığım sönecek kuruyacak ellerim
o gün sende öleceğim

belki bir otobüs durağında
belki de bir fotoğrafta arıyacaksın
elinde ıslak bir karanfil
gözlerin uzaklarda kaybolacak
artık sende yalnız olacaksın

hiçbir şey olup gideceğim bir gün
hiç ummadığın anda gök yırtılacak birden
yağmur ısıkları saracak bedenini
sırılsıklam ıslanacak yanakların
ağladığını bile anlamayacaksın

Abdurrahman Güleç

Hislerin dolaştığı her yürekte

Hislerin dolaştığı her yürekte
Gözler konuşur önce; ince derinden
Süzülür göz, akar dilinden söz
Susar bir gün kalırsın; sükut halinde

Mana çıkamaz olur yüreğinden
Tutar özlemin sol elinden:Gidersin
Yn duygun kaybolur istemeden
ırpınır ıkamazsın; Sisler lkesinden

Abdurrahman Güleç

Hissedebilmek

Derin bir nefes al
Kapat gözlerini;
Ve bir resim düşün ki:
Kar beyazı,
Göreceksin etrafta uçuşan
Kelebekleri...

Göge yükselirken aheste
Kıvrıla kıvrıla gri dumanlar
Huzur tüter:
Küçük şirin çamur evlerde
Bacalar...

Belki şerefine şampanya patlatamazlar;
Ama mısır patlatırlar;
Fırınlı sobalarda...

Çocuklar
Büyük babalarının kucağında,
Daha bir umutla sarılır yarına:
Kaf dağının ardındaki masallarla...

Abdurrahman Güleç

Hoşça Kal Diyemeden

yaşam büyük bir okyanus
bir taş atımı mesafede diğer ucu
bir ömür geçti de bulamadık sonunu

ah şişirdi bak imbat yelkenleri
götürecekti bizi Tezel/den
sevim/li bir hayat hikayesine

Yakmadan fenerci kandili
vira! diye bağırdı kaptan
vakitsiz bir gemi kalktı limandan

Hoşçakal güzel insan

23 Haziran 2007

Abdurrahman Güleç

Iskaladık be... Gülüm

Bir şilep uzanırdı düşlerimden
Martı çığlıkları koşuşurdu kuytu limanlarda
Bir şilep uzanırdı düşlerimden
Enkaza çapa takmış batık mezarlığında
Su almaya başlamış pas tutmuş cidarlarından

Sırlı camın yaldızlı yansımasında
Zamanın sarkacı takılı kalmıştı sanki
Yaşam sayısının son basamağında
Çürümüş pervazı kirpiklerimin
Med cezir baskınlarında

Vazgeçmek kolaydı gözyaşlarından
Silersin biterdi
Yaşamdan vazgeçmekte
Ya uğruna yaşama bağlandıklarından

Iskaladık be gülüm
Iskaladık yine en babasından
Çıktı yüreğim omçasından
Ne mi olacak şimdi?
Sevda çölünde sürünmeye devam...
Kurtuluncaya dek
Aynanın arkasını görme çabasından

Abdurrahman Güleç

İçimde Vuslatın Sancısı

Vuslat
İçimizde sancı
Kavuşmak bizim için
Nehirlerin ters akması gibi bir şey
Süslü cadde tâklarından geçmek isterken gönül
Ateşe dalmak gibi bir şey vuslat
Çıralı yüreğimiz için sevda
Yanmaktır yar yangınında
İçimizde sancı
Vuslat
Yar bizim için
Sevda bahçesinde gül olsa can
Koparır verirdik; dikenini sineye saplayıp gizlice
Penceremde bülbüller ağırdı sessizce
Kavuşması değil iki beden vuslat
Hasret girer araya sinsice
Ölmektir yar bizim için
İçimizde sancı
Vuslat

Abdurrahman Güleç

İçimden Dökülen Damlalar

Bir bardağı doldurmaya kaç damla gerek
Bilemezsin
Ama taşırmaya bir damla yeter

İçimdeki sevgi nasıl bir deniz
Bilemezsin
Şairim ya satırlarıma dökölüyor damlalar

Biliyorum dolamayacak kadar büyük yüreğin
Bilsende, bilmesende
Her damlasında sana akacağım dizelerimin

Vazgeçmem vazgeçmeyeceğim
Bilirsin
İnadı kırılmaz şiirlerimin

23 Temmuz 2008

Abdurrahman Güleç

İçimi döksem

Sıkılıp bir gün içimi döksem:
Ne dökülür dışarı yüreğimden?
Olsa, olsa kırıklıklarım olur;
Zehir olmaz benden dökülen.

Onları hiç dökmem; Dökemem!
Bilirim dökersem eğer bir gün:
Dağılır etrafa bütün parçalarım;
Kaybolur onlarla birlikte yaşam!

Ölür acıda olsa bütün anılarım,
Onun için bırakırım öyle kalsın
Kırıkları zaman sarsın; Sardığınca
Ne kadar istenirse; O kadar'ını...

Abdurrahman Güleç

İçten Gelir Bilirsin

Özgür kaldığında yüreğin bir gün
Kanat çırpır helecanla mutluluğa
Sığamaz olursun koca gök yüzüne
Kanatların değer heybetli dağlara
Esintiye karşı süzülüp giderken
Bilirsin: Aslında aldığın bu güç
Kanatlarının büyüklüğünden değil!

İnce belli narin gelinciklerin
Rüzgarla salınışını izlerken
Pıt,pıt eder boyun damarların
Nefesin daralır,titrersin: Bilirsin
Bu titreme üşümekten değil!

Dalıp, dalıp gider gözlerin
Hisler ırmağının kıyısında
Tutunup bir söğüt yaprağına
Akıp gitmek istersin o yere
Kırpiklerin ıslanır içlenirsin
Bilirsin: Bu hüzünden değil!

Gözlerine girer ayın gülen yüzü
Hayallerin dolar renk cümbüşü
Ruhuna akarken yıldızların titrek
Huzur dolu pırıl pırıl kıpırdanışı
Bilirsin: Bilirsin de tarif edemezsin
İçini dolduran Yaşanası duyguyu

Suyun geçtiği yere can veriş gibi
Toprağın içinde saklayışı gibi
Ağacın köklerini derine salışı gibi
Yol bulur hayata rağmen gönüle
Engel tanımaz akar yinede derinden
Tutarsan yaşama sevincinin elinden

Abdurrahman Güleç

İlk buluşma*24 OCAK 1982 7:00

Günlerden pazar ocağın yirmi dördü
Gece gündüze bırakmakta yerini
solgun yanarken sokak lambaları;
Sabahın ağır ezikliği altında.
Ne açık bir kafeterya var,
Nede bir pastahane.
Sabahçı kahvelerinin hepsi kapalı,
Kaldırımlar bomboş koca şehirde
Bilmezdim pazar günlerinin
Bu kadar donuk yaşandığını,
Henüz sabahın yedisinde...

Şehir:sanki ölüm uykusunda,
Hava ayazmı ayaz
Olsun durmak olmaz,
Gönlüme düşmüşken ilk cemre.

Aşkta mantık olmaz derlerdi;
İnanmazdım!
Ama ben burdayım, sokakta
Dört basamaklı merdivenin sahanlığında!
Saat sabahın yedisinde

Ve sen sol yanımda ellerin avuçlarımda,
Gözlerinden gözlerimin derinlerine
Püsküren bir volkandan akan lavlar gibi
Garip bir sıcaklık yayılıyor bedenime.
Tarifsiz bir duygu bu
Kelimelerin ifadesini kaybettiği

Şimdi o duygu ısıtıyor içimi;
Kesif duman kokuları arasında,
Sabahın ayazında
Günlerden pazar ocağın yimidördü
Hava ayazmı ayaz
Saat sabahın yedisinde...

Abdurrahman Güleç

İn Saf

Ölüm müdür özlemle öptüğü ömrünün
Korkulana kibirle karşı koymak mıdır?
Aramak mı aşk arka alıp ağıladığın
Savaşmak mı sevgiye sıkıca sarılıp

Mutluluk mavinin mayisinde masal mı?
Heva'yı hayale hapsediş de hüznle
Uğrudan uğur umup uzanmak uzağa
Yürümek mi yaşam yürek yanılgısıyla?

Abdurrahman Güleç

İnat

Su gibi akıp geçiyor zaman
Zamana inat ertelerken hayatı,
Yol ararken yollarda,yolun;
Kendin olduğunu bilmene inat

Dün vardık, bugün de varız,
Ya yarın? belki hiç olmayacak!
Ne bir fazla,nede bir eksik,
Ne de azdan çok yaşanacak

Pişmanlıklar dün de kaldı
Bu gün kaçınılmaz; yaşanacak!
Bırak aksın mecrasında
Yitip giden yıllara inat

Abdurrahman Güleç

İnsan Olarak

Yılandan korkmam: yalandan korktuğum kadar
Korkarım, yalakalığın ayyuka çıkmasından

Yanlış yanlıştır; yazsan da altın varaklı kâğıda
Kendin bile inanırsın; bırakırsan dalkavuklara

Düşmüşsen denize dikkat et sarılacağın oduna
Dost kırıyorsa güven, bildiği vardır mutlaka

Derim fikir dünya malı, olur arada takaza
Eğer bunda kasıt varsa, gel yapış yakama

Doğrudan dönmem satmam ruhumu şeytana
Ne yapmışsam faydam olsun diye insana

İyi insan olmak değil midir? Tanrının kuluna emri
Varsın dünyam zindan olsun kestiririm demiri

Abdurrahman Güleç

İnsanım nihayet

Boğazımda yumru kuşatılmış duygular
Zihnime saldırdığında bulanık anılar
Sarar etrafımı kendinden kör duvarlar
Geçmişin sorgusunda çıldırır çanlar

Ben miyim, perde çeken gözlerine
Aşılmaz duvar ören bendine; ben miyim?
Ben miyim, çile eken sevdiği gönül'e
Söz verip, inkâr eden, ben miyim?

Haydi, bir söz söyle hayata dair
İçinde sitem, içinde isyan olmasın
Sözün bittiği yerde başlar hayat;
Haydi, benim için bir şeyler yap

Ne değişti? Ben, değişmeden,
Neden bu öfke, bu mihnet neden?
Revamıydı yüreğime verdiği zillet
Gitmezdim, evet: sen benden gitmesen

Kurulmuş namluda beklerken son darbeyi
Ne hedef belli, ne de istikamet
Çelişkinin çıkmaz sokaklarında
Şerseri mayın gibi dolaşmakta felaket

Hüküm sende istersen inkâr et.
Hükümsüzdür, istemeden kuşatan hâkimiyet
Kral olmak değilse de niyet
Kendi krallığında, köle olmakta değil elbet

17 Ocak 2007

Abdurrahman Güleç

İşte Ben

Ne söyleyeceğini değil!
Ne duyacağını Düşünmeli insan.
Düşünmeden söylenen her söz;
Gün olur dikilir karşısına,
Kulaklarını oynatır sonra!

Böyle bilir böyle söyler,
Korkar Abdurrahman;
Bir ömre Kaç dost sığar ki?
Sevip hayatı paylaşabileceğin?
Bir o kadar kolayken Kaybetmek;
Korkar! Dilinden dökülene,
Sahip olamamaktan...

Zararı bana olacaksa:ne gam!
Yanlış konuşmaktan değil korkum;
Yanlış anlaşılmaktan.
Belki ondan alınan oluşum;
Korkarak yaşamaktan..

Abdurrahman Güleç

İzin Ver

Yaralı yüreğim yeter, eziyet etme
Bırak kör inadı arkanı dönüp gitme
Dönmeden bedenim yıkık bir değirmene
İzin ver, izin ver seni sevmeme

İzin ver dünyana güneşim doğsun
Nefretin son bulsun sevgiyle dolsun
Dönmeden bedenim sönmüş bir güneşe
İzin ver, izin ver seni sevmeme

Pişman değilim seni seçtiğim için
Yanıyor yüreğim bir vefasız için
Helâl olsun ömrüm al canım senin
İzin ver, izin ver seni sevmeme

Ne bitmez çile bu düştüm dillere
İzin ver dönmeden kuru, cansız güllere
Giremem sensiz toprağa cennete bile
İzin ver, izin ver seni sevmeme

27 Aralık 2007

Abdurrahman Güleç

Kahraman Gazi

kovandan hedefe fırlayan
aceleci bal arıları gibiydi mermiler;
öfkeyle inliyor gibiydiler.
terörün acımasızlığı yetmiyormuş gibi
her oyukta, her taşın altında
hain bir tuzak.

inatla dikleniyordu sarp tepeler
Irak, çok ıraktı evlerinden
hain bir savaşın ortasında
deli tayar gibiydi genç çocuklar
mermiler vızır vızırdı
ve etrafta taşta, toprakta, çalılarda
hain tuzaklar.

ülkenin dört bir yanından gelmişti her biri
kimisi karanlıktan korkuyordu geldiği yerde
kimisi köpekten
ama hiç birisi ölmekten korkmuyordu
çünkü korkusu kendisi içindi
ölümü ise vatan için olacaktı
bunun için Mehmetçik'ti adı
kahraman göbek adı

çiçek tarlasında gibiydiler
mayın tarlasında
havada ateş, toprakta ateş, yürekte ateş
ama terörist kalleşti, kalleş!

Çocuklar! diye bağırdı
Babür astsubay
adeta uçtu tuzaklanmış el bombasına
pimi çıkmıştı düşünecek zaman yoktu
kınalı kuzuları kurtarmalıydı oradan
birkaç adım atabildi bombayla ve
patladı...

çocukları kurtarmıştı ancak
elleri yoktu artık
ona sorsanız kahramanlık değildi bu
göreve sadakat
Mehmetçikler ona emanetti
emanete ihanet vatana ihanetle birdi
kabul et kahramansın işte Babür astsubay
verdiğin insanlık dersiyle onurlan
bunun için "Mehmet" askerimizin adı
"Kahraman" göbek adı

Ekim 2007

Abdurrahman Güleç

Karabasan

Bilmiyorum, yalnızlıktan mı korkuyorum,
Belkide korktuğum için yalnızım;
Uykularım bölününce gecenin bir yerinde,
Karanlığa bürünmüş beklemekte yalnızlığım

Karabasan sanki çöküverecek üzerime!
Kaçıp kurtulayım diyorum bir an,
Bağırayım avazım çıktığı kadar, belki korkar;
Felç olmuş giyim sessim de çıkmıyor...

Kürek mahkumunun çaresizliği içinde,
Ne kadar çabalasam biliyorum nafiye,
Kurtulmam imkansız bu kısır döngüden
Ruhumu özgür bırakmadıkça yaşamımdan.

Abdurrahman Güleç

Karışıklığa Karşılık

karanlıklar ülkesinde yalnızlığın ötesindeyim
sonun başlangıcında yokluğun öncesindeyim
kuşa bak diyorlar çocuklar, kafasını kuma gömmüş
kendime bile diyemediğimi kime nasıl diyeyim

bitirdim yıldızları saymayı uykuyu çoktan geçtim
bir vardım bir yoktum bir zamanlar şimdi ise hiçim
sürüyü sevmezdim hiç, sürünün başına geçtim
kimsenin suçu yok bunda yolumu kendim seçtim

taş üstüne taş koyamazken nasıl bina dikeyim
gördüğüm sahteyken gerçeğe nasıl değer biçeyim
tutamazdı hiçbir güç giderdim gitmesine, bilseydin
ışığı sönmesin diye bekliyorum ateş böceklerimin

14 Ocak 2007

Abdurrahman Güleç

Kınaye

Dostum sandığım birine rastladım,
Mutlu parkta;
Tahta sıralarda, ağaç kurtları ile hasbihal ederken,
Ağzı kulaklarında, eteklerinde ziller
Selamdan önce sormakla başladı işe:
Ne o? Üzgün gibisin?
Karadenizde gemilerinmi battı?
Duymadın mı? Dedim,

.....
Ben armatörlüğü bıraktım,
Gemilerinde hepsini sattım
(aslında yakmıştım ama)
Duydum dedi boşuna saklama,
Bunca yıldan sonra terk etmiş seni
Nerden duydunsa fena kandırmışlar,
Hem o terk etmedi;
Ben gitmesini söyledim
Aynı alaylı tavırla yine sordu:
Yüzün dedi ellerin,
Bu adam dertli diyor,
Hem sesinde titriyor!
Ne varmış dedim; halimde
Mutlu parktayız mutluyum,
Görünüşüme aldanmışsın,
Fazla arabesk dinlemekten olacak.....

Abdurrahman Güleç

Kır Kalemi

Ölü toprağı serpilmiş üzerimize
şairler sağır şairler dilsiz
gözlerde perde vicdanlar hissiz
sanki dostun değil uğrayan bu zulüme
al kalemini eline kır öfkeyle
şairler titresin dizeler ağlasın...

Namık kemaller gitti, nazımlar sürgüne,
necip fazılların ömrü; tükendi hapishane de
değişmediler onurlarını omuzdaki apolete
dün ona idi bu gün bana sana da gelecek sıra
titre titre de kurtul kahrolası hırsından
al kalemi eline kır öfkeyle
yürekler titresin karalar bağlasın...

Silkelen silkelen artık kalemin konuşsun
Yetmedi mi gururun için verdiği fire
Bırak üren çakallar ininde kokuşsun
Umduğunu aldı gitti bile kefare
Al kalemini eline kır öfkeyle
Vicdanlar titresin insanlık utansın...

Abdurrahman Güleç

Kimbilir...

Umut olacak belki; bu yıl dönümü
Dönüm noktası olacak yaşadıklarımın
Kalbimdeki ses dur demeyecek
Belki bu gece değişecek her şey

Yaşamın sıratından düşeceğim bu gece
dökülen ömrü gözlerimden acıyla
bir bir doldurup vuslatın kadehine
içeceğim sabaha kadar yalnız bu gece

kim bilir belki düğüm çözülecek
ömrümün son baharı yaza dönüşecek
kalbimdeki hüznü serzeniş te belki
mutluluğa yenilecek bu gece

eskiyecek geçmişte kalan ne varsa
dostlar unutacak belki ömür eksilecek
belki hayatın ışığı sessizce sönecek
kim olduğumu kimse bilmeyecek

01 Ocak 2008

Abdurrahman Güleç

Kiminin tuzu kuru

kurutulacak tuzu olmayan,
gün batımını sever;
sırtında tuz küfeşi taşımadığından:
ancak taşınmışlığı vardır; Küfeyle,
acıyı meksika biberi sanır
yada çiğ köftede isot!
sanırsınki dünya yansa;
içinde yorganı yok!
oysa yorganı olmayanlar:
yaşamla savaş halindedir,
geçenin Bıçak gibi ayazında;
var güçleriyle harman ederler,
kör karanlıkta çöp bidonlarını.
çocukları görmesin,
arkadaşları;
alay etmesin diye onlarla.
medeniyet kördür! Görmez!
oysa çocuklar bilir, çocuklar görür!
yüze gülmez, acımasızdır hayat;
karanlık sokak aralarında.
neonlardan ruhları kamaşmış,
sütten çıkmış ak kaşıklar,
kimbilir kimin meyhanesinde,
hangi şeyhin tekkesinde:
meşk edip takke değiştirmekte;
gün görmüş tuzu kurular...

Abdurrahman Güleç

Koymazdı Belki Gitmelerin

Ben benliğimi sende bulmuştum inan;
Umutumu kesmişken insani duygulardan,
Koymazdı belki gitmelerin unutturdum da
Yüreğim doymadı sevgiye; İçim sızlıyor...

Aşk değil alışkanlıktan öte bir bağlılık bu
Özlemimsin; ayrılık olsada bu duygunun sonu.
Koymazdı belki gitmelerin unutturdum da
Yüreğim sende kaldı dönmek istemiyor...

Alışılırmı ayrılığa bende alışamadım işte,
Hüzün kaplıyor içimi her sensiz sevinişte,
Koymazdı belki gitmelerin unutturdum da
Yüreğim seni bende sanıyor; içim kanıyor...

Lokman olsa saramaz bu yarayı zaman,
Sende anlayacaksın ağladığın zaman,
Koymazdı belki gitmelerin unutturdum da
Boşalmasa duygularım göz pınarlarımdan...

Yokluğunun ayazı kanımı donduruyor,
Uşudüm: Terim benimde buz tutuyor.
Koymazdı belki gitmelerin unutturdum da
Uzansam dokunacağım; İçim yanıyor...

Ne sen benden gittin, ne ben sende kaldım,
Tutamadım sözümü; yine hüzne sardım,
Koymazdı belki gitmelerin unutturdum da
Sonunda başa döndüm; Yine yalnız kaldım...

Abdurrahman Güleç

Kör Düğüm

biriktirdiklerim koca bir kartal;
pençeleri omuzlarımda,
kanatlarında yaşamdan ertelediklerim,
başım bulutlarda altım yar
ne yana baksam sis,
ne yana baksam belirsizlik;
düşüyorum yar!

günler tepelerden aşağı;
vahşi atlar gibi dolu dizgin
talan ediyor geçtiği yeri
is, duman geçmişin üzerine sinen
yaşadıklarım bu izleri silinen
her yan toz,
her taraf duman,
yaşamın talazı gözlerime dolan

derin vadilerde bir nehir huzur
sessiz ve dingin,
sislerin ardında gizemli bir yol,
oraya doğru usul usul uzanan
boşaltıp suya içimdeki zehiri;
geçmeli ya
gideceği yeri kestirmesi zor
ulaşmak daha da zor

sıkıntılı bir düşünce bu:
ağaç kurdu gibi zalim,
pervasız zamanı kemiren
direndikçe sıkıyor boğazımı,
içimde büyüyen keskin bir çığlık
çözülmeden sükun bulmayacak ruh:
içimde düğümlenen; son hıçkırık

10 Ocak 2007

Abdurrahman Güleç

LÂ - des

Mûlga yaşam desiseye köle
En üst perdeden çığlık; inkar
Geri dönüşsüz ulvi teslimiyet
Firkat, yüksek sadakat toprağa

24 Temmuz 2008
Abdurrahman Güleç

Abdurrahman Güleç

Mecburum

Mecburum Şimdi gideceğim bir gün anlasana
Adını çıkarttım gönlümden gözümden aktın
Yorulдум senden olmadığın bir rüyaya yattım
Mecburum Şimdi gideceğim bir gün anlasana

Ne yaptım sa anlatamadım sana beni hayatı
Kocaman açtım kucağımı sana göre ufaktı
Bu g n l sende ummadığı hezeyanı tattı
Mecburum Şimdi sana isyanım içime aktı

Yüreğinin mizanı doğru tartar mı bilmem
Söz bitti his bitti ah ne istediğini bilsem
Kabul görmez nasılsa canımı da versem
Mecburum Şimdi sana istesem de gidemem

Eksik ya da fazla hüküm sende saklı
Artık duygularım oturaklı seninki farklı
A kı rafa kaldırdım yerine koydum aklı
Mecburum Şimdi sana biletim sende saklı

Y r y p giderdim ardıma bile bakmadan
İki önemli sebep var beni sana bağlayan
Ateş b ceklerim alacakaranlıkta parlayan
Mecburum Şimdi sana sanma sonsuz a ktan

Zannettme sınırsız saltanat o da bitiyor inan
Ahu zar etmek neye yarar geçince zaman
O gün gelince sen olacaksın ah ile yanan
Mecburum Şimdi sana ben olsam da dağlanan

Abdurrahman Güleç

Meğer Yol Benmişim

Gün doğar ya
Batmak için
Yolmuş yaşama doğum
Ölmek için
Sevgi beslermiş ayrılığın hüznünü
Unutturmadan dünü
Yakmak için

Umut beslermiş
Çaresizliklerde sevgiyi

Hayal
Umutun ekmeği, suyu

Kor ateşi avuçlarında saklamak gibi
Taşması zor ruhundaki bu yükü...

Kara tren
Kasıntılı böbürlenmesiyle
Zorunlu güzergâhını afilli voltalarken
Her başlangıcın bir sonu vardır tabii ki
Ama sonsuz gibidir raylar
Akıp giderke

Yol aradım
Gözlerim uzaklarda, yıllarca
O masum gülümseyişi gerilen dudaklarda

Aradım

Gözlerime hapsettiğim duygularda

Bilemedim
Bittiğini içime akan yağmurlarla...

Hani
Daha yaşanacak mutluluklarım vardı
Kader yazımı kim karaladı
Hangi el
O sayfaları yırtıp attı
Azgın nehirler gibi zaman
Neden
Bende hep hırçın aktı

Hani
Daha söylenecek sözlerim vardı
Çıktıkça basamakları sözler tuhaflaştı
Dilimde susku, gözümde hüznü
Yol yarıyı çoktan aştı

Hani
Daha gülecek gözlerim vardı

Ruhumda umudun işkencesi
Gözlerim hep önüme aktı...

Yol aradım
Mutluluğa kucak açmış
Gecenin kör yanlarında
Yarasa çığlıkları yırtardı geceyi
Ayın aydınlığında
Gece gözlerime gizlenirdi
Uyanır koynumda uyuyan yılan
Desiseye aç şehvetle saldırır
Dumura uğramış masum duygulara...

Bin dilde
Dinsiz
Bin türlü vesvese
Çöreklenir sözcüklerin üzerine
Kâbus gibi
Bastırılmış bir ihtilal sessizliğinde...

Anladım...

Karanlık değil
Karanlık çöken yürekmiş korkutan

Bilemedim

Meğer yol benmişim...

Abdurrahman Güleç

Muamma

bir ömre kaç dost sığarki
ömür dediğin kaç dosta değişilir
bir günde kaç yaprak kuruyup düşer
kaç filiz can bulur, kaç kırılır

bir anlık uykuya kaç rüya sığarki
bir gecede kaç yıldız kayar
bir düşü öldürmeye kaç kurşun gerek
kaç tüy vardır bir kuşun kanadında

bir ömür kiminle gülüşülür
kiminle sevişilir her gece
kaç mısra anlatır sevgiyi
ve kaç hece anlatırki içindeki acıyı

kaç yıl dönümü mutluluğa kadeh kaldırılabilir
her güzel an için kaç kadeh kırılabilirki
hüzün senfonisi çalarken rüzgarın ıslığı
kaç yalnızı kandırabilirki yalancı alkışlar

hangi gidenin ardından ağlanır
kaç damla gözyaşı dökülürki
her tutsaklığın kaç kurtuluşu vardır
her tutunuşun kaç kopuşu tutamaklardan

yitip gidenin ardından gözlerini kapatmışken
durup dururken neden depresir yüreğin
hiç itirazın yokken, hiç umursamamışken
unutulmak neden içini acıtırki

01.01.2009

Abdurrahman Güleç

Mülâhaza

Ne kadar yanlı isen, o kadar yanılırsın
Ne kadar aldatırsan, o kadar aldanırsın
yaşamdan alacağın,
verdiğin kadardır ancak
ne bir fazla, nede bir eksik...

sormayı bilersen cevap alırsın
verebildiğin kadar hak alırsın
ne kadar zorlasan kendini,
anladığın kadar anlaşılırsın!
ne daha fazla nede daha az...

04.02.2009

Abdurrahman Güleç

Nadide

Nadide bir çiçektin benim için
Seni ben bırakmadım sen gittin
Bitti diye üzölme bende hiç bitmedin
Tüketmedim özlemini yüreğimde

Kıvırcık kumral saçlarını sarıp boynuma
Şarkın kulağında; Geri dönülmeyen yolda
Bir avuç toprak son nasibim diye
Her gece yalnız senin için öldüm bile bile

Bir gün gelebilsem bulutlarla Ankara'ya
Açarsın değil mi kucağını yağmurlara
Tutarsın elimi karışmadan çamurlara
Tutarsın biliyorum Düşmeden mazgallara

İşte sırf bu yüzden gelmiyorum
Bilemezsin seni ne çok özlüyorum
Yırtıp atamadım sana ait hiçbir şeyi
Bilemezsin seni ne çok seviyorum

Abdurrahman Güleç

Nasılsınım Hoşçakalım

Nasılsınım hoşça kalım
Gidenim geri dönmeyenim
Ardı sıra telaşım
İmbikten akan şerbetim, hayat suyum
Dalıp dalıp gidenim, kör kuyuda bakracım
Çekilmeden dalgalar karaya vuranım
Denizimde tuzum
Fırtınam, boranım, kar suyum, hoyrat esen rüzgârım

Hoyratım, uzun havam, telli sazım, mızrabım
Düğün alayım, bayramım, ardına bakmayanım
Kanayan gönül sızım, ağıtım
Kör nişancım, eşkıyam, talanım
Gözümde yaşım, en acı vedam
Ardı sıra telaşım
Gidenim geri dönmeyenim
Nasılsınım hoşça kalım

06 Ağustos 2008
Abdurrahman Güleç

Abdurrahman Güleç

Ne Dersin

Artık susma zamanı geldi ne dersin
sözün bittiği yerde sende bitersin
sana sessizce gelişimi bilirsin
belki bir gün sende sessizce gidersin

sevgiler yaşattığın kadar gerçektir
yada sen sevdiğin kadar gerçeksin
bir gün ömrün o devri de bitecektir
bilmeli aslında en gerçek kendinsin

Temmuz 2007

Abdurrahman Güleç

Ne Garip

Davul bile dengi dengine derler;
Davul olsan:
Tuttuğuna dövdürürler yırtılasıya,
Tokmak olsan:
Vur ha, vur ha, vur kırılasıya!
Ne garip...

Dünyanın en tatlısı dil,
Yılanı deliğinden çıkaran zil,
Sevgiye barışa kefil,
Ondadır sevgiyi öldüren zehir,
Tutamayanı eder ki zelil...
Ne garip...

Güven dağları devirir derler;
Ne karlar yağdı da eridi,
Ne erler devrildi,
Ne yar kaldı, ne ser,
Duruyor yerinde dağlar!
Ağlayan: yine masum analar!
Ne garip...

Denk düşmedi attığımız adımlar,
Kırkı geçti atılan yamalar,
Kimi güler, kimi kan ağlar,
İlk salâsı değil; Mehmet'in
Kimin için çalacak çanlar
Giden garip, kalan bir garip...
Ne garip...

Hepimiz: hep bir'e inandık
Bir'i iki yaptık, sonra üç
Üç'e de dört daha kattık,
Kendi yaptıklarımıza taptık,
Aman ha! Biz bir'e inandık! ?
İçine biraz barış,
Biraz da acımak kattık:
Sonra kıyasıya savaştık
Ne garip...

Abdurrahman Güleç

Ne isterim bilirmisin

Hani yağmur yağarken,
Güneş açar ya bazen;
Bir kuşak oluşur ya
Gökyüzünde rengarenk.
Ne isterim bilirmisin?
Bir kez olsun
Tutabilmek ellerini,
Hissedebilmek sıcaklığını
Avuçlarımda...
Dünya bürününce
Karanlık yorganına
Işık kadar yakın olmak;
henüz yaşanmamış
Bir rüyada...
Ne isterim bilirmisin?
Dalıp gözlerinin buğusuna
Sırıl sıklam
Söyleyebilmeyi sevgimi
Bir defa da
Parçalanmadan

Abdurrahman Güleç

Ne Mutlu Bana

güneş bir başka pırıldıyor bu sabah
odama dolan bu koku ne
Allahım bu kadar mı güzel kokar toprak
içim içime sığmıyor bu sabah

dışarıda neşeyle çığırışan kuşlar
bunca zamandır nerelerdeydiniz
yazı makinam kalemim kağıtlarım
kül tablamlar niye boş bu sabah

çakım çemberim misketlerim
hepsi, hepsi yerli yerinde
kafesten kaçmış kuş gibi çocukluğum
engin bir mavilikte süzölmekte

dünyayı içime çekmek istiyorum bir nefeste
böylesi bir şey olmalı mutluluk dedikleri
hoş geldin gönöl bahçeme nehir gözlüm
sana hiç güle güle demeyeceğim

19 Eylül 2008

Abdurrahman Güleç

Neredeydiniz

Oyuncaklarım kırıldığında
Hep yenisini alırdınız
Ben yeniden kırardım
Siz yine alırdınız
Ya yüreğim kırıldığında
Neredeydiniz?

Oysa hep çok sevdiğinizi
Söylediniz
Her ayrılıştta hüzn dolardı
Gözleriniz
Ya siz yalan söylediniz
Ya da gözleriniz
Size ihtiyacım varken
Neredeydiniz?

Ben esareti sevdim
Bedenimde kenetlenen kollarınızda
Yürek yüreğe
Siz özgürlüğü seçtiniz
Benden uzakta
Kahrederken çaresiz yalnızlığa
Neredeydiniz?

Boş kaldı hep karanlığa uzanan
Ellerim
Adınızı haykırdım geceye tutuldu dilim
Dünyamı özlemle bezedim
Bekledim
Neredeydiniz?

Yorganı çekip başıma
Kaç gece ağladım sessiz
Eylül çöktüğünde yüreğime
Uşüdüm bir başına kimsesiz
Neredeydiniz?

Umut karabaşan gibi
Üzerime indiğinde
Bir bir düğümlenirken boğazıma
Sözcükler
Toprağı ıslatırken gözlerim
Neredeydiniz?

Eminim beni çok sevdiniz
Ama çok sevdiniz!
Öyle ise en çok ihtiyacım varken;

NEREDEYDİNİZ?

Abdurrahman Güleç

Nice Yıllar (Akrostiş)

Nasıl unutulur canından can veren
İçinde büyüttüğün yedi veren gül
Camdan bir kalbin buselik şarkısını
En içten fısıldarken titreyen dil

Yalan dolu dünyanın en gerçeği
Işığımsın ay gibi güneş gibi aydınlık
Layıksın övülmeye tatlı dilli dost
Layıksın sevmeye dost kokulu şakayık
Arzun gerçek olsun umudun kanatlansın
Rengin solmasın gök kuşağı kiskansın

Abdurrahman Güleç

Niye?

Bitmese ömrümce çektiğim çile
Söylemem derdimi rüzgâra bile
Tomurcuk gül'idin güller içinde
Bu öfke, bu sitem, bu nefret niye

Yaprağım döküldü tarumar oldum
Girilmez gidilmez yollara döndüm
Kavuşmak var'iken hasrete doydum
Bu öfke, bu sitem, bu nefret niye

Sakladım hüznümü sen görme diye
Bir ömür gözlerin hep gülsün diye
Saymadım yılları sana doymadım
Bu öfke, bu sitem, bu nefret niye

Dilimde eskiyen şarkılar gibi
İçimde kristal çiçekler gibi
Seninle açtım seninle soldum
Bu öfke, bu sitem, bu nefret niye

Tükendim sana gel, gel diye diye
Bitmesin, bitmesin bu sevda diye
Ben seni canımın yerine koydum
Bu öfke, bu sitem, bu nefret niye

22 Şubat 2008
Abdurrahman Güleç

Abdurrahman Güleç

Olmaz

Her damla su aşkla düşer kor ateşe
Buhar olur ulaşamadan güneşe
Emek yoksa alışmışsan beleşe
Sevsen bir gün yanmaz gönlün kül olmaz

Dilde değil hislerdedir incelik
Sözden değil özden gelir güzellik
Tek dileğim rıza ile helâllik
Söz üstüne söz edecek dil olmaz

Kargaşadan huzur çıkmaz ne yapsan
Bir pul etmez fitne mezatta satsan
Bir arpa boyu yol sürmez fesatsan
Dosta iki yüzlü varan hal olmaz

Gördüğüne inan sözler aldatır
Dilin bağlanınca gözler anlatır
Rivayeti değil anı yansıtır
Kem bakmazsa gözün dilin lal olmaz

Abdurrahman Güleç

Öğrendik

Bir erik ağacına tırmanıp çocukluğumuzda
Hep en tepedekilere ulaşmak istemedik mi?
Narin bedenimizi yırtan dallara aldırmandan

Gözlerimizi kapatıp nisan yağmurlarında
Damlaları havada dondurmak istemedik mi?
Bedenimizi saran ıslaklığa aldırmandan

İğreti oltalarımızı salıp bulanık derelerde
En güzel en büyük balığı tutmak istemedik mi?
Üzerimize sinen bataklık kokusuna aldırmandan

Kaç karınca yuvasını bozduk kim bilir
Ceplerimizi doldururken haris bir arzuyla
Kaç meyvenin dallarını kırdık aldırmandan

Sevmeyi sahip olmak diye algıladık hep
En güzel bisikleti istedik en güzel uçurtmayı
Aldık gözlerdeki yaşın yalanına aldırmandan

İşportacı yamaklarının ağız dolusu çığlıkları gibi
Savurduk sözcükleri hoyrat bir dil peşreviyle
Düşürüp sevgiyi bitpazarına sattık aldırmandan

Bizler büyüdük, hayallerimizde büyüdü
Yinede koştuk yola fırlayan topun ardından
İçimizdeki çocuk korkmadı yoldaki arabalardan

Mağrur kâşifler gibiydik; tanıştığımızda ilk aşkla
Ama ilmek ilmek dokunuyordu kader; farkında olmadan
Belki de kırılan camların intikamıydı alınan

Ya sevdiğimiz bizi sevmedi ya da biz seveni sevemedik
Ağlamayı öğrendik yüreğe akan gözyaşlarıyla
Yaşamayı öğrendik sevginin acı veren dokunaçlarında

Öğrendik ateşin yaktığını, dokununca buzun üşüttüğünü
Sevginin sıcaklığını paylaşmanın mutluluğunu öğrendik
Yaşayarak kırık bir kalbin burukluğunu

Öğrendik yaşamak ama gerçekten yaşamak
Sevmek ama gerçekten sevmek demek

Abdurrahman Güleç

Ölürüm gidersen düşlerimden

Gece sinmişti sinsice gözlerime
Bir yıldızlar uyanıktı bir ben
Birde uzaklarda uluyan beyaz kurt
Ve yanan gözlerindeki şehvet

Köşe kapmaca oynuyordu karanlıkta
Çıglık çıglığa gece kuşları
Ben elimde umutsuz sevda meşalesi
Yakmak isterken karanlıkları

Kurdun soluk soluğa arzuyla batırışydı
Kurbanının etine dişlerini
Usul usul salınan alev dillerinin: Aşk
Harlamasıydı yürek yangınının

Çılgınlık bu belki çaresizlikten; Neden?
Neden gitmiyor resmin gözlerimden
Sevmekten değil korkum yada sevmekten
Ölürüm bir gün gidersen düşlerimden...

Abdurrahman Güleç

Önce Dinle...

Neyim ben, kimim, sen kimsin?
Bir düşün bakalım
Sen ne kadar yakınsın,
Ben ne kadar uzağım
Nedir benden isteyip de alamadığın
Açık bak iki kaşımın arası
Daya silahını sık gitsin

Ama önce dinle...

Öyle kara kaplı defterlerim falan yok benim
Düşmanlığa çetele tutmam
Atılan tokadın borcunu siler geçerim
Mutlu olacaksan eğer
Gururumu ayağına serer giderim
Hazır düşmüşken ayağına
Bas üzerine ez gitsin

Ama önce dinle...

Ön yargının kelepçesini takmadan zihnine
Bürünüp öfke kisvesine
Kan bürümeden gözlerini
Düşün bendeki özlemini
Şikâyet etmem edemem kimseye
İki çift sözüm olur söyleyecek
Birini söyler giderim

Ama önce dinle...

Yaşar mı sanıyorsun en güzel duygular
Üzerine çalınan karayla
Ne kadar uzağa gidebilir yürek aldığı bu yarayla
Olmayacak duanın yeminli duacısı mıyım?
Yoksa aydınlığın karanlığa Pazarlayıcısı mı?
Onurumu isteme benden:
Vermem!
Açık bak iki kaşımın arası aydınlık
Daya silahını
Sık gitsin

Ama önce dinle...

Mayıs 2007

Abdurrahman Güleç

Önce Düşlerim Islandı

ağzından alev saçan ejderhanın
kestikçe başını
yenisi fışkırıyordu yerinden

çığlıklarım kayboluyordu yutağımda
serseri yıldızlar dökülüyordu üzerime
ve bedenimde süre gelen depremler

telaşlı karıncalar gibi
koşuşurken sağa sola korku tüneline
vücudumda binlerce diken

alev alev yanıyordu dünyam
sıcak yağmurlar değiyordu tenime
ateşi değil; beni ıslatan

Binlerce yıldırım peşimde
nefes nefese zihnimde o bilmece
bir adım kalmışken yetismeye
takat kesilmiş dizlerimde

sırtımda balçığın izleri
karşımda geçit'in yedi renkli kemeri
önümde umut kırığının dehlizi

kırbaç gibi çarpıyordu yüzüme yağmur
ıslak bir kedi yavrusu gibi
sızılı bir ürperiş yüreğimde

zihnimde hoyratça devinen
bindirilmiş duyguların ağırlığı üzerimde
ayaklarım çekiliyormuş gibi derinlere

kabusum tutuyor ellerimden
gece soğuktu, gece ıslak
önce düşlerim islandı
sırılsıklam uyandım uykulardan

Abdurrahman Güleç

Öncesizim

Sonrasızdım...
Yaban otlarıyla dolu yer yer
Çorak topraklar gibiydi yüreğim
Şusuzluktan kurumuş, çatlak, taşlaşmış
Ve sonra
Sen geldin
Bereketli ilk bahar yağmurları gibi
Çatladı yüreğimdeki umut tohumları
Filizlendi orman oldu duygularım
İnanamadım!
Çarptığım aynalardaki yansımaya
Ve gözlerimden fışkıran ışığa
İnanamazdım!
Benliğim yılgın biraz ürkek
Öncesizim şimdi
Senden sonrası diye
Bir'e böldüm hayatı
Atamadım üzerimden hala;
Bende yarattığın ihtilalin sarsıntısını

Abdurrahman Güleç

Önemli üç sebebim var

Dün bir kez daha gecenin ayazında
Kahrettiim yine geldiğim güne dünyaya
Son vermek istedim her şeye hayata
Ama bir önemli sebebim vardı yaşamaya

Kendimi aradım ay ışığında karanlıkta
sen vardın saman yolundaki akalabalıkta
Yanıp sönen ışık gibi dalga kıranlarda
Çok önemli iki sebebim vardı yaşamaya

Parçalanmıştım diğer yarım uzaklarda
Kader silahını dayadığında şakağıma
Korkmadım direnecek gücüm vardı daha
Güç aldığım üç sebebim vardı yaşamaya

İçtim sabaha kadar elimde ne varsa
Elimde beş bezemez rest çektim hayata
Yüreğim yeter kaybeden ben olsamda
Çünkü önemli üç sebebim var yaşamaya

Abdurrahman Güleç

Öyle san

Hani kırk ikinci akşamlarında
ıslatmazdı yağmur
hani bırakmazdı ayaklarımı
yapışan çamur
tutunamaz toprağa tırnaklarım
usulca altına kayardım

biterse, bende bitermiyim sandın
oysa bilirim;
bitti dediğin anlarda başlar hayat
yaşamaya yürek gerek
-ki diyecek sözüm var daha
yazacak şiirlerim

28 Kasım 2007

Abdurrahman Güleç

Öylesine

Kendimi dinlemeyi sevmiyorum,
Sevmiyorum ince düşünceyi,
Sevilmediğimi bilip sevmeyi de,
Risk almayı sevmiyorum
Ne aşkta, ne de hayatta
Çünkü kaybetmeyi sevmiyorum,
Paylaşmayı da sevmiyorum
Ama sadece sevdiklerimi
İnsanı ayakta tutan nedir ki?
Sabun köpüğünden şişirdiğimiz
Küçük küçük baloncuklar değil mi?
Korkuyorm ya onlarda biterse...

Abdurrahman Güleç

Öylesine imkansız seni unutmak

Sen benim özlemim,sevincim,kederim,
Sensin:Her kadehte yudum,yudum içtiğim
Sen benim kara çalım,gülüm,dikenim,
Sigaramın dumanıyla hayalini çizdiğim...

Yaprak olurum bazen dalında; salınan
Sen rüzgarım savuran; oradan oraya
Ben bir denizim; sen benim tuzum
sensin içimde herkesten gizlediğim...

Ben bir sevgi çiçeği; boynu bükük
Sen benim toprağım; can küpüm
Bazen yağmur olurum bulutlarda,
Dökülürüm kucağına tane, tane...

Irmak olur akarım bazen ovalarından,
Bazen coşar fışkırırım çağlayanlarından,
Şen yaşatıp can verirken mısralarıma:
Öylesine imkasız bir şey seni unutmak!

Abdurrahman Güleç

Rahat Uyu ATATÜRK

Sen Anadolu'ydun buram buram toprak kokan
Sen seyit çavuş'tun Anadolu'yu sırtında taşıyan
Ayşe hatunun kardeşi Kara Fatma'nın oğluydun
Gâh patlayan mavzer oldun gâh kazma gâh orak

Nusret'tin Çanakkale boğazının gece bekçisi
Derme çatma istihkâmlarda istiklâlin habercisi
Sendeydi vatan sevgisi ve Sakarya'nın öfkesi
Karartamadı hiç bir şey Samsundan doğan güneşi

Kutsaldı her karış toprağı bu vatanın çalıştın
Asla kaderine terk edilemezdi ettirmedin
Askerdin; çiftçi oldun, mühendis, başöğretmen
Aman dilemedin dost, düşman kimseden

Yedi düveli yendin dünyayı titreterek
Bırakmadı yakarı hastalık denen illet
Bir ülke bıraktın üç tarafı deniz sanki cennet
Cumhuriyet bize senden kutsal emanet

Bu gün on kasım emanetin himayesindeyiz
Türk genciyiz kudretimizin bilincindeyiz
Bu can bu ülkeye binlerce kere feda
Rahat uyu atam cumhuriyetin bekçisiyiz

Abdurrahman Güleç

Rüzgârın Düğünü

Beklemek zor değil
Ağaç olup kök salmak derinlere
Yaprak olmak zor direnebilmek
Rüzgârın düğününde

Su olmak zor değil
Her geleni kucaklamak alabildiğince
Durabilmek zor suyun üzerinde
Rüzgârın düğününde

Zor değil bir çalıya tutunabilmek
Akıp giden yaşam içinde
Uzanabilmek zor karşı kıyılara
Dikenin kanatırken avuçlarını

Rüzgârın düğününde

26 Ağustos 2008

Abdurrahman Güleç

Saklısın

Sonbaharın hüznü dolu şarkısı dilimde
Bir resim bile yok hatıran olsun elimde
Ruhuma dolan mehtabın ayın halesinde
Rüzgârımla savrulan gazellerde saklısın

Düşlerimi boyadım baştan başa maviye
Hapsedip yalnızlığımla buzdan kaleye
Eridi benliğim değince zümrüt buseye
Sevda cennetinde düşlerimde saklısın

Yüreğimin kuytusunda beyazlar içinde
Buz mavisi kanatların serinliği tenimde
Büyüleyen gözlerinin huzur denizinde
Kaybedeceğim kendimi içimde saklısın

Kaybolursam bir gün beni sen bulmalısın
Etrafımı menekşelerle donatmalısın
Bir demet papatya toprağıma koymalısın
O gün ağlasın taşım gözyaşımnda saklısın

Abdurrahman Güleç

Sana Ve Bana

Bazı sözler vardır, gizemli söylenmez
Bazı izler vardır, derinde silinmez
Bazı yollar vardır, geriye dönülmez
Öyle bir ülke ki, ölsem de ölünmez

Sözüm dilden akar, gerçek değil mecaz
Yüreğimde mana, çıkamıyor avaz
Sevgin mihrakımdır, istemem imtiyaz
Varlığın ödöldür, gitmelerin infaz

Yaşamın gerçeği, zihnimdeki düşsün
İçimdeki hüznün, yüzümde gülüşsün
Asi deli gönlüm, bırak ta sürünsün
Benim değil ömür, sen bana ömürsün

Dünya koca bir han, sen misin tek yanan
Yalnız yaşamaktan, düştüğün su-i zan
Sabret Abdurrahman, çıldırsa da zaman
Huzura ermeden, terk etmez teni can

Abdurrahman Güleç

Sebeb-İ Aşk

sebeb-i aşk

gidenin ardı sıra neden yola düşer gözlerin
ışıklı bir yol gibi uzar gider hiçliğe
kuruyan boğazında düğümlenir sesler
öyle hırçın öylesine fırtınalıdır yüreğin
neden kılın kıpırdamaz donup kalırsın
artık anlamını yitirmiştir her şey

sessiz bir yolculuktur çıkılan, yalnız
güneşe doğru her seferinde

neden keskindir martıların çığlıkları,
fırtınalar neden korkutucudur hep,
yağmur neden ıslatır,
neden ürperir insan ıslanınca

korkutan yalnızlıktır aslında
hep ıslak olan gözlerimiz

söyleyin biri söylesin bana
sevmek neden bu kadar acı verir insana
yoksa acı çekmek için mi sever insan
ve en derinlerde saklar izini
neden başladığı gibi gitmez hiçbir şey

belki budur ölmeden evvel ölmek denilen
neden bitmelidir güzel olan her şey

nedensiz suskunluklara gebedir büyüyen gözbebeklerin
ıslak kirpiklerin bulanık örüntüsü içinde
hiç hazır değilken yeni bir özlem seferine
ağla, ağla ki gözbebeğim
görülmesin gözlerinde gizlenen hüznün
ve ürkek ve masum çarpınışları yüreğinin, dinsin
biriktirme bırak akıp gitsin
içindeki çocuk hep gülsün, titremesin sesin

sessiz bir yolculuktur çıkılan, yalnız
güneşe doğru her seferinde...

sebeb-i aşk

26 mart 2009
Abdurrahman Güleç

Abdurrahman Güleç

Sen Benim Her Şeyimsin

Düşün, tanımadığın tanınmadığın bir yerdesin
Bir labirentin içindesin ki sokaklar hep çıkmaz
Biriken sözcükleri bırakmıyor, yutuyor boğaz
Gırtlığına kadar doluyor ama boşalamıyorsun

Düşün bin mumluk ampullerin var, ışığın yok
Basit bir anahtar bakılınca ama basacak dostun yok
Demirkazıklar çakılmış ayaklarına, elini tutan yok
Yolun yakın ama bir adım daha atmaya mecalin yok

Düşün, dokunabilecek kadar yakınsın umduklarına
Bulduklarınca kapılmış karanlığın güçlü anaforuna
Hani en sevdiğini kaybedince kalakalırsın ya ortada
Elsiz kolsuz yüzmeye çalışmak gibi akarsularda

Pırıltılı ışığınla aydınlandı labirentin kıvrımları; nesen?
Kristal kanatlı, su kadar berrak, kelebek gibi narin
Su perileri gerçekmidir; bilmem! Ama sen gerçeksin
Vazgeçilmezim, yaşama sevincim, seni çok seviyorum

Sen benim her şeyimsin

14 Mayıs 2008
Abdurrahman Güleç

Abdurrahman Güleç

Sen Varsın YA...

Bu yılda sıcak geçecekmiş yaz
susuzluktan kırılacakmışız
yağmur yağmayacakmış bir daha
kuruyup toprak olacakmışız, olsun...
Sen varsın ya!

güneşin çocukları bu gece
tutsak düşmüş karanlığa
kardelenler küsmüş güneşe
doğmayacaklarmış bir daha, olsun...
sen varsın ya!

her gün binlerce yıldırım
benim üzerime düşecekmiş
ve her sabah sana uyanışında
uçuruma düşecekmişim, olsun...
sen varsın ya!

senin ateşin eritir yakarmış
küllerimden doğamazmışım bir daha
tutunulacak dalmışım bir zaman
eğilip bükülmemişim kırılmışım, olsun
sen varsın ya!

17 Haziran 2008
Abdurrahman Güleç

Abdurrahman Güleç

Seni Özlemek

Bir ırmak akar dağların arasında
Kıpır kıpır neşeyle dans eder gibi
Atlar koşturur yeşil çayırlarında
Uçar yeleleri alev dili gibi

Doğanın ruhu titreten tınısıyla
Kelebek yağmurunda ıslanır gibi
Şule yükselirken toprak kokusuyla
Dolar içime papatya gülüşleri

Gözlerindeki yeşil ormana dalmak
Kurtulmayı ummadığım bir düş gibi
Yıldızlarla gün doğumunu beklemek
seni özlemek tan'da kaybolmak gibi

Temmuz2007

Abdurrahman Güleç

Seni Sevdim Melek

Diyemedim!
Seni sevdim melek;
Gözlerindeki gülüşü,
Yaşama sevincini sevdim.
Diyemezdin diyemedim de...

Diyemedim!
Kalemime fısıldadım seni,
Gizledim dizelerdeki kafiye,
İçimi şiirlere döktüm,
Yol olsun diye sevgiliye...

Diyemedim!
Diyebilseydim eğer;
Tanrının yazdığı şiiri; her gün,
Tekrar tekrar okumak yerine:
Yeniden yazmaya çalışmak niye?

Diyemedim!
Diyemezdin de; bilme
Sevmek,
Sevdiğinin mutluluğunu istemektir
Ve vermek olabildiğince

Seni sevdim melek,
Diyemedim, diyemezdin de...
Bilme...

Abdurrahman Güleç

Seni Seviyorum Demek

öyle ucuz değil! janjanlı hediye paketleri gibi
hovardaca savurmakla yaşanmıyor

uçurmadan sözcükleri dudağından, yaşatacağsın
ki gerçekten yaşamak sevmek demek,

iki kelimenin arkasına geçip ahkâm kesmeyeceğsın,
bir aldığıını beş yapıp vereceğsın,

en muhteşeminden gülüş olacağsın yüzünde,
hüzünde, gözünde yaş olacağsın, düşmeyip sıkıca sarılacağsın,

güneş tepesine çökse, bulut olacağsın üzerinde
yağmur ıslatmasın diye ten olacağsın tenine,

öyle bakacağsın ki: gözlerinden yüreğine akacağsın,
canı yansa, canından can kopacak, varlığı için yok olacağsın,

bir canım var demeyeceğsın hiç; düşünmeyeceğsın, vereceğsın
sevgi paylaşmak vermek demek,

ben'i vurup alın çatısından sen olmak demek
ki gerçekten sevmek, yaşamak demek

14 Şubat 2008

Abdurrahman Güleç

Seni Sevmek Değil; Sen Yasaksın

Her nefeste zerre zerre içime dolan sen,
Seni görmek için üşümeli miyim ben?
Harman olurum çöl sıcağında vaham sen,
Ateş suya yasak, sen bana yasaksın!

Tütmeye başladı bile dumanı yangının,
Tutuştum tutuşacağım, gitmelisin benden!
Görmeyeyim seni bırak içim acısın
Mor prangalar taktım yüreğime, yasaksın!

Her nehir; kendi yatağında çağlamalı
Her odun; kendi ocağında çatırdamalı
Seni gizleyip içimin kuytusuna; saklamalı!
Sorma neden? Biliyorsun işte yasaksın!

Sevda yağmurları yağacakmış başıma,
Islak gözlerinden doğacakmışım hayata,
Gerçek bu belki ama olmayacak bir dua:
Ariya bal yasak olurmu? Yasaksın bana!

İçin burkulup beni düşündüğünde bil,
Ben de seni düşünüyorum iğil iğil,
Yalnızlık çökerse içine özleniyorsun bil,
Bana seni sevmek değil, sen yasaksın!

Abdurrahman Güleç

Seninle Bir Sonbahar

Seninle bir son baharda
İsmimizi yazmıştık
sararmış yapraklara
Kaybolmasın diye aşkımız
Bırakıp rüzgarlara
Ardından ağlamıştık

Şimdi her ilk baharda
Sensizliğı Yaşıyorum
Bakıpta dallardaki
Yeni doğan yapraklara

Sitemim sana değıl
Sararan yapraklara
Saçımdaki aklarla
Geçip giden yıllara
Her sonbahar ayrılık
Getiren rüzgarlara

Şimdi her ilk baharda
Sensizliğı yaşıyorum
Bakıpta dallardaki
Yeni doğan yapraklara

Abdurrahman Güleç

Seninle yaşamak istiyorum

Seni sevmek istiyorum!
Var oluşuna duyduğum aşkla
Öylesine derin ki duygularım,
Gözlerinin yeşilinde;
Yitip gitmek istiyorum!

Dünyanın servetini değil!
Yüreğini istiyorum!
Hayatta kalmayı değil,
Bozkırda bodur çalılar gibi,
Cennette meleklerle değil!
Seninle Yaşamak İstiyorum!

Abdurrahman Güleç

Sessiz ıgılık

Karanlık bütün kasvetiyle geceye çöktüğünde
Durulur sular, yakamozlar oynaşır üzerinde
Bir akrep gezinir; düşüncelerimde sinsice
Rüzgârın getirdiğine boyun eğer yapraklar
Tavuk karası gözleri ürkek kıpırdanışlarla

Kim bilir? bu kaçınıcı dalga, karaya vuran
Kim bilir? kaçınıcı kaçınılmaz kırılış; kayalıklarda
Kim bilir? kaçınıcı köpürüş, öfkeyle engellenişe
Daha sabaha çok var; akrebin iğnesi havada
Hava puslu, kurt düşmüş aklın sınırlarına

Ölüm arenasında yaşama savaşı duyguların
Var olma savaşı; kendini sokan umutların
Sabahı beklerken; çıplak bir kayanın üzerinde
Hüzün var; dalgaların sesinde, ürperiş nefesinde
Denizin kucağında ay, ayın kucağında bir adam

Bir akrep gezinir: düşüncelerinde sinsice, kara
Daha sabaha çok var; akrebin iğnesi havada...

Abdurrahman Güleç

Sevdim

Sevdim, sevmek için değil, içimden geldi diye
Sarılmayı, yanında olmayı, sahip olmayı değil
Seninle gülmeyi, ağlamayı, paylaşmayı sevdim
Yanıbaşında yaşamayı değil özlemeyi sevdim

İçindeki güllerin gonça halini sevdim,
Gök sarmaşıklarla göğe uzanmayı gözlerinden
İslanmayı sevdim nisan ikindilerinde
Akmayı insan doğasında coşup nehir gibi

Varla yok arası gerçekliğin, sessiz gülüşlerin
İmkansız düşlerin ıssız sokağında
Işık olmanı sevdim sokak lambalarında,
Gölgeme sırt dönüp aydınlanmayı ışığında

Sesindeki huzurun okşayışını sevdim, ruhumu,
Dokunuşunu duygularımın bam teline
Yüreğim tutsaklığı sevdi yüreğinde, sımsıcak
Yangınını sevdim külün hep bende kalacak diye

Şiirler biriktirdim senin için, olmadı yazdım,
Gizleyip sevgimi satır aralarına
Gülüşler biriktirdim senin için, hiç gülmedim,
Hercai menekşem aç, ben senin hüznünü sevdim

....

Abdurrahman Güleç

Seveceksen

Çocuksu sevmeli seveceksen;
Pamuk helvayı sever gibi,
Kurtulmalı oynak zeminlerden,
Buz gibi kaygan ve kırılğan;

Vermelisin! verebildiğince sevgiyi;
Dağ başında içini serinleten,
Billur bir pınar gibi umarsız,
Can vermelisin gittiğin yere,

Gözlerinle gülümsemeli, baktığın göze,
Elleri avuçlarında pişsin sevgiyle,
Ruhunu sarmalı kadife nefesin,
Nefesi içine çeker gibi sevmelisin.

Gideceksen bir gün ebediyete;
Çocuğun uykuya dalışı gibi gitmelisin,
Gülücükler oynaşmalı yüzünde,
Tuza inat deniz gibi sevmelisin

Seveceksen eğer adam gibi
Zamansız, mekânsız, gösterişsiz
Yalansız, umarsız, sınırsız;
En içten sevmelisin; seveceksen

Abdurrahman Güleç

Sevgi Kasırgası

Kırlangıcın fırtınaya karşı uçuşu
yâda bir yıldırım avuçlarında tutmak gibi
en içinden çıkılmaz hallerin,
en karanlığın ışığı,
binlerce yıldırım gücünde;
ışığa sadakat ve direnme gücü.
Kararan bulutların içindeki fısıltı
yada her zerremi ıslatan gözyaşı gibi
kirlenen ruhu arıtan rüya,
her sağanakta bir dua,
duru ve berrak
ve her uyanış sırlı sıklam.
Senden sonra bir başka boyutu zamanın
yada çarmıha mihlanan vücut gibi
asmak kendini yüreğin darağacına,
ruhun yalın haline dönüş,
yüce bir his uğruna feragat
doğmasını umduğun güneşten,
mütecaviz duygulara başkaldırı...

sevgi kasırgası

2 Kasım 2007

Abdurrahman Güleç

Sevgi Üstüne

Sıcacık bir fincan salep gibidir;
Soğuk kış günlerinde içini ısıtan,
Bol tarçınlı.
Dudağına değince fincan;
Bütün ruhuna yayılır
Rayihası.....

Hani kutuplardan kopan
Buz dağları,
Kavuştuğunda sıcak denizlere;
Halvet olur,
Kaybolur sularda! ! !

Bir ürperti sarar benliğini:titrersin.
Korkarkarsın;
Neden korktuğunu bilmeden!
Biraz şefkat,biraz merhamet duygusu
Ve dokunmaya bile imtinadır;
Muhtevası...

Kasım 2005

Abdurrahman Güleç

Sevgilim Dediğim

Dünya inkâr etse de sen bile,
Zümrüt tanesi gözlerin beni görmese de
Bin şiir yazarım saçının her bir teline
Sen sevdiğimsin, güzellik yanlışı kelime

Yaşama sevincim, yeşilim, mavim,
Yaşamdan aldığım haz, turuncu, beyaz,
Bir gülüşün de, bin işve, bin naz;
Yakışıyor sana, sevişin bile haylaz...

Sevişmek değil hayalim, sevdiğim kadın,
Gözlerinde yitmek yüreğinin en derininde...
Yaşamak güzel dilediğince sevda cennetinde,
Senden fazla değil, eğer sen varsan içinde...

Abdurrahman Güleç

Sevgiye Dair

Gördüğünü değil,
görmek istediğini görmeyi bekler;
ışığı sönmeden göz.

Yürektir sevginin mabedi
anlatılmayı bekler
naçar kifayetsizdir söz

Öyle bir duygu ki:
hep yanmayı bekler
küllense de içinde köz.

12.10.2007

Abdurrahman Güleç

Sitem Kâr Etmese de

su yolağında kavak fidanı gibi arsız
yaşama tutunmaya çalışmak değil mi yaptığımız
sor bakalım ne kaldı
suya bırakıp ardından bakmadığımız
sen, ben, biz kimiz
hüzün sigerken üzerimize geceden densiz
ata, eş, dost ey sevgili nerdesiniz
ben ki kırık kalemin kör talihlisi
kucağımda yaşamın son yenilgisi
döktürmekteyim yine kağıda sitemimi
havada uçuşurken yalnızlık

Temmuz 2007

Abdurrahman Güleç

Soluksuzum

sanki baskın yemişim eşkıyadan
inlemekte tepemde mermiler
sıkılmışım başımı toprağa gömmekten
bir an soluklanayım desem
yine başıma üşüşecekler

soluksuzum

başımın neyine üşüşecekler
saçlarımın rengi solmuş dökölmüş de
nefessizlikten
kendine faydası olmamış ki
ne beklerler umdukları medetten

soluksuzum

vurgun yemişim düştüğüm derinlikten
sarıp sarmalamış bedenimi
milyonlarca ton su okyanusun içinde
ezmekte basınç
dudaklarımdan eksilmeyen tuz tadı
çırpındıkça batmaktayım

soluksuzum

battıkça kaybolmakta renkler
karanlığı delen ışık huzmeleri titremekte
içimdeki son nefes tükenmekte
başımı sudan bir çıkarabilsem
kurşun gibi ağır ayaklarım
gücüm tükenmekte

soluksuzum...

03 Aralık 2007

Abdurrahman Güleç

Sonbahar ıkmazı

ağustos böcekleri şarkılarını unutmuşsa
matem havası doluyorsa gecelerime
kaldırımlar, seni beklediğimi biliyorsa
buram buram özlem kokuyorsa sokaklar

gözlerim, görmeyi özlemişse gözlerini
kalemim, seni yazmayı özlemişse
soğuk terler döküyorsa boş kalan ellerim
artık saklayamıyorsam özlediğimi

o, diye başlıyorsa kurduğum her cümle
sözcükler, sensiz öksüz kalıyorsa
eylül eylül gülüşün içimi dolduruyorsa
artık yalnızca eylülü seviyorsam

başka dileğim kalmamışsa yıldızlardan
artık papatya fallarına inanmıyorsam
günler yerinde sayıyorsa yokluğunda
sensiz yılları yaşanmamış sayıyorsam

yalnız gölgeme anlatabiliyorsam hasretimi
gölgem, gölgene hasretse gecelerde
bir yıldız ölüyorsa içimde her gün
damla damla tükeniyorsam her ölümde

bekletme, haydi, sonbaharıma sonbaharla gel
yağmur ol, fırtına ol, tipi ol, boran ol gel
varsın döksün ağaclar yapraklarını kime ne
içimdeki yıldızlar tükenmeden gel

28 Ağustos 2009

Abdurrahman Güleç

Sorma

Neden diye sorma!
Nedensiz değil, gözlerimin uzaklara akışı,
Nedensiz değil elbet, her sabah günün doğuşu
Ve her akşam kaçınılmaz ölüşü.
Sorma neden ah...
Güneş açmadan çiçek açar mı?
Kıvılcım çakmadan ateş yanar mı?
Neden? bu yalnızlık, yok oluşlar
Sormasan diyorum bu kerelik,
Yapacak bir şey yok nasılsa,
Bırak da kavrulayım kendi yangınım
İçimde akşamdan kalma bir sızı
Ve kadehimde hayallerimin kızı
Sorma be... Sorma diyorum neden!
Sarhoşum işte biliyorsun sen!
Yoksan eğer, içmesem ne çıkar,
Ne çıkar yaşasam, ölsem ne çıkar
Gideceksen eğer bir gün benden
Sevmesen ne çıkar...

Abdurrahman Güleç

Su

iki element
birlikten doğan sınırsız güç
kendisine yenilen
ve her kırışında ışığı
muhteşem yedi renk
bazen kelebek kadar narin
bazen billur tanesi kadar zarif
mermi kadar ölümcül bazen
giz dolu hayal perdesi
tabiatın üzerine gerilen
ama duru ama renksiz
huzurlu bir süzölüş ruha
sesindeki ahenk
onsuz olmaz
ab-ı hayat
varoluşta mihenk

Eylül 2007

Abdurrahman güleç

Abdurrahman Güleç

Sürgün

Küçüldüm, küçüldüm de
Ceviz kabuğuna girecek kadar
Sığamadım bir yüreğe avuç içi kadar

Ne yollardan geçtim dar patikalardan
Kanadı gelecek yanlarım
Geçemedim sana gelen yollardan

Bir vaha kurmuştum umutlu
Kibir çölüne sevgi dolu duygulardan
Seraba döndü bendeki sen ulaşamadan

Yol bilirim iz bilirim
Giderim gittiği yere kadar
Anlatamam içimdeki isyanı giz bilirim

Bir varmış bir yokmuş derken
Yok oldu gitti en güzel duygular
Hiç yoktan bir yaşam heder oldu bak

Dönemem iltica ettim hüzne
Yürek sürgünüyüm ben
Yok artık sığınacağım bir beden

Haziran2007

Abdurrahman Güleç

Şehir-Sen-Ben

Bir bayram öncesiydi; Yine
Senle ilk tanıştığımızda

Yolculuğa çıkmadan
Nasıl da heyecanlanmıştım
Hiç görmediğim denizin;
Hayalini kurmuştum,
Yolculuk boyunca.

Büyük şehir derlerdi:
Anlatanlar!
Adı gibi güzel, maviş
Alev saçlarını serip denize
Öylesine çeker ki kendine;
Kaybolur gidersin
Mor hayallerin içinde

Deniz yanar! ! !
Akşam güneşi sulara Değdiğinde;
Yakmak istersin! İskeleyi! Gemileri!
Öfkelenip bir gün şehre,
Vermedi diye sana sevdiğini.

Dur! Yinede kıyma bu güzelliğe
Beklerken sevdiğini iskelede
Hiç gelmeyeceğini bile bile;
Kayıtsız kalmayı dene:
Anılarının çığlıkları karışırken
Vapur Düdüklerine.....

Ah...! Güzel İzmir
Yüzyıllardır sakladığın;
Antik şehirler gibi:
İçinde sakladın sevdiğimi!
Biliyorum Bir daha
Hiç göremeyecek güneşi! ! !
Öylesine bağladın ki kendine beni;
Bir daha çözemem!
Çözmem kendimi! ! !

Abdurrahman Güleç

Şehir-Sen-Ben 2

Dün akşam şehre,
Yükseklerden baktım şöyle bir.
Bulutlar çöküp üzerine;
Boşaltırken içindekini.
Bazen hırçın;
Deli dalgalar gibi,
Bazen sakın;
Yüreğe akan gözyaşı gibi,

Uzaklarda titreyen;
Şehrin solgun ışıkları,
Bir bir kaybolurken;
Islak bir tülün ardında:
Yıldırımların ısıttığı,
Şehrin silueti gölgeler arasında.
Koca şehir çaresiz!
Yapayalnız! Bir başına!

Ben senden güçlüyüm:
Ey şehir! ! İyi bak bu yüze! !
Bende yalnızım belki ama
Asla bir başına değil! ! !

Seni izliyorum;
Gözlerim dumanlı...
Penceremin cumbasına yaslanmışım,
Kaptırmışım da kendimi
Yağmur sularının:
Hasreti dindirmek istercesine,
Pervasız akışına.

Oysa ben:
Hasreti içime çekmişim;
Duman, duman!
Nefesimi tutmuşum,
Kaybolup gitmesin diye
Karışıp ta rüzgâra;

Hasret tüterken burnumda,
Bir başına olmasam da.
Seviyorum böyle yağmurlu,
Hüzün dolu akşamları.

Çünkü sen varsın,
Işıklar oynaşırken;
Gölgeler arasında.

Dur! Onları da yakıp;
Benden alma! ! !
Bilirsin ölür menekşeler!
Sevgisiz kalırlarsa.....

Abdurrahman Güleç

Şiirsel duygular

Papatya tarlalarında sırt üstü yatıp,
Topraktaki kekik kokusunu içine çekip,
Bulutların tören geçişini izledin mi hiç?
Sakaların bülbüllerin nağmelerine kapılıp;
Kelebeklerle rüzgarla dans ettin mi hiç?

Bulutların üzerinden gülümserken dünyaya,
Düşünürken kiminle paylaşırım diye olanları;
Yüreğin burkulup için üşüdüğünde: o an
Dünyada: Bir başına olduğunu hissettinmi hiç?

İçinde azıcık ta olsa özlem olmayan,
Boram boram ayrılık, acı kokmayan,
Aşkı anlatıp ta siteme doymayan,
Şiir yada şarkıya rastladın mı hiç

Dolu dolu yaşarsın hayatı aşk biter,
Hasrete dönüşür mutluluk hezeyana,
Yıkılır anlatamazsın kimseye derdini,
Yaşadıkların bir gün şarkı olur şiir olur;
Dilinden kalemine dökülür hüzün halinde...

Abdurrahman Güleç

Şimdi gittin ya

Bir resim,eski bir mektupla bir gün
Belki bir şiir,eskimeyen bir şarkıyla
Güneş olup doğsan yine dünyama
Bir sis perdesiyle sararım çevremi

Yağmur yüklü bulut olsam göklerde
Sen yangın,suya hasret sahra olsan
Dağ olup yükselsen başın dumanlı
Yağmur olup yağmam yamaçlarına

Erisedim yudum yudum aşkın ateşi ile
İsmin dökülürken yanan dudağımdan
Gözlerimde mazi olursun, anılarımla;
Düşerken damla,damla yanaklarımdan

"Bilmiyorum belki öyle sanıyorum"

Abdurrahman Güleç

Tutkum

gecenin koyaklarında demlenir hüzn
aldırma iki gözüm, bak aydınlık önün
izin verme karanlığa
alıştıkça kaybolur gündüzün

duygunun med cezirleri
aşındırır gözlerinin sahillerini
dindiremez hiçbir şey
kum tanelerinin denize esaretini

gönlünün şirazesi ayrılıp kopmasın;
gözlerinin hırçın şelalesinde,
yüreğin ıslak; yağmurun gölgesinde
taşındıkça her damlada, esrik bir aşk hikayesine

güzel gözlü melek sanadır sözüm
tanrının armağanıdır aşk; insana,
vazgeçilmez bir tutku acıtsa da
sevmeyi bilen yüreğe cezadır ölüm

04 Mayıs 2009

Abdurrahman Güleç

Umudun Tılsımımıdır Aşk

güneşe tutunmak mı yaşam,
ay olmak mı uydunun uydusu
diğer yarısı mı yaşamın, profilden gördüğümüz
üç boyutlu kurulan hayallerin
zihindeki fragman döngüsü mü
ışık kırılması gibi su üzerinde
umutla zincire vurulması arzuların
başka bir boyut karanlığı delmek dediğin
belki de olanlar yanılması ışık oyunlarının
renkli, parlak ve göz alıcı

umudun tılsımı mıdır aşk
ayrılık mıdır, yoksa kavuşamamak mıdır; kader
terk edip gitmek midir kurtulmak
sorunlar silsilesinden
gümüş nalları ezerken yolu; atlıların
göz gözü görmez etraf toz duman
çöker göz çanağına kızılca kan
güç sevgidir oysa, yürek zenginliğin
belki de bir avuç su ihtiyacın olan
soğuk, berrak ve dingin

Abdurrahman Güleç

Unutamadım

Ne zaman yalnız kalsam sahil yolunda
Gözlerim ufka dalıp kaldığı anda
Bakıp bakıp ta hayaline ağıladığımda
Sana aşkımı yazdım göz yaşlarıyla

...
Öyle bir aşk ki bu bir roman gibi
İçinde sayfalar dolusu yaşadım seni
Nasıl anlatırım bilmiyorum bu sevgiyi
Aşk pınarından testiler dolusu içtiğimi

...
Yanındayken bile ne çok özlediğimi
Geceler boyu rüyalarımı süslediğini
Dualarımda tanrıdan seni dilediğimi
Kelimeler yetmez anlatmaya sevgimi

...
Bir duygu ki göz göze geldiğimiz an
Fırtınalar kopuyor sanki bedenimde
Pır pır çarparken yüreğim heyecandan
Fıskıracak sanki damarımda ki kan

...
Elveda dedim ya senden ayrıldım
Kederimi içime attım kaderime inandım
Fırtına diner denizler durulur sonunda
Bir gün gelir de unuturum sandım

...
Gittiğim günden beri inan içimde
Dalgalar durmadı rüzgar dinmedi
İçimdeki fırtına döndü tufana
Unutmak istedim.....Unutamadım

...
Hep hayalimde gözlerin deniz mavisi
Sevgin yüreğimde bir derya gibi
Sarmış boğuyorken tüm belığımı
Unutmak istedim.....unutamadım

...
Unutamadım bir heves değildin
Vaz geçemediğim tutku gibiydin
Sen benim ilk aşkım son sevdiğim
Gönlümde taze bir gül gibiydin

Düşmedin yıllar yılı dudağımdan
Bir şarkı bir şiir gibiydi ismin
Gözlerimde gözlerin kulağımda sesin
Anladım...Bitmeyecek içimde sevgin

...
Unutmadım unutmayacağım seni dinle
Hatıranla seni yaşayacağım bundan böyle
Özlemlerim sevgim olsada içimde ukte
Hep seni seveceğim bütün benliğimle

...

Abdurrahman Güleç

Unutma!

Bir gün dem d şerde içine,
Aklına ben düşersem,
Sözlerim diline,
 l şlerim yüzüne düşerse,
 rperip  ş rsen apansız,
 liklerin titrerse,
İnceden hain bir sızı
Y re ine düşerse

Ilık ya murlarla bir gün
İslanmayı d şlersen,
Gümüş hançer iki damla
Y re ine düşerse,
Ba rına taş bassan ah ile
Bastığın taş kanarsa,
Sönmüş bir yangının külleri
Alev alır yanarsa

Umutların  i ek,  i ek
 lkyaza a arsa,
Gün olur bah ende
Kırmızı bir g l a arsa,
Bırak ayrılı ın ellerini
O şarkıyı hatırla
Unutma senide bir seven var
Çok uzaklarda

Mayıs 2007

Abdurrahman Güleç

Uzun zaman oldu

Çok uzun zaman oldu;
Diğer yarımı kaybedeli
Kuruyan yapraklar arasında
Uzun zaman oldu;
kuşlu böcekli şiirler yazmayalı

Öğreneli
Uzun zaman oldu
Duygularımı mısralara döküp
Ağlamayı...

Özlemeyeli,
Uzun zaman oldu
Sıcacık bir dost sohbetini,
Çukulatalı dondurma tatında
Ne koyarsan koy adına!
Uzun zaman oldu...
Böyle bir duyguyu yaşamayalı...

Abdurrahman Güleç

Üçüncü Şahıs

Deli, tatlı dilli deli
Öyle bakma, gözlerin acıtıyor
Kavramların kısılcığında düşüncelerim kırılıyor
Elinde bir battaniye örttüğün üzerime
Ayaklarım yine dışarda, üşüyorum
Dizlerimi karnıma çekip uyumalı mıyım?
Büzülüp küçülmeli miyim diyorsun!

Deli, tatlı dilli deli
Dışarıda yağmur var
Yağmur ıslatır öyle değil mi?
Potinlerime su girsin, tenim büzülsün,
Sırtıma çamur lekeleri serpilsin,
Kirlenmek istiyorum belki!
özgürce ıslanmak istiyorum,
Ben olmak istiyorum

06 Nisan 2008

Abdurrahman Güleç

Ürküten Sessizliğin Gürültüsü

tenha sokaklarda sere serpe araç yığınları;
suskun,
donuk bakışlı insan kolonileri;
yorgun,
zihinlerde ağır basınç, derinlerde;
vurgun,
aldatan,transparan görüntüsü;
yaşamın...

can, parmak uçlarında, parmaklar;
hissiz,
ağız dolusu isyan, dudaklarda, ağız;
dilsiz,
ilk sanılanlar son, sonlar;
belirsiz,
oltadaki balığın, suda çırpınışı gibi;
sessiz

ürküten sessizliğin gürültüsü bu

22 Kasım 2007

Abdurrahman Güleç

Vay Aman

Kuzu postuna bürünmüş kurt
Dalmışta sürüye haberim yok
Hem sahibim hemde çoban
Vay benim halime vay aman

Düşmanı tanırsın namert olur
Akılsız dost'sa başa dert olur
Yıkılır damın tarumar olur
Vay benim halime vay aman

Bilirim herkes bildiğini okur
Kendi kaderini eliyle dokur
Bu yaptığı ne ilk nede sondur
Vay benim halime vay aman

Demedim mi sana Abdal ozan
Seni de kapar bir gün kapan
Otur da şimdi kendi haline yan
Vay kuzucuklara vay aman

Abdurrahman Güleç

Vazgeçmem

Vazgeçmem,
Ne senden, ne seni sevmekten
Korktuğum başıma gelsede her keresinde
Yeniden başlayacağım aşk seferine
En solgun güzü ben yaşayacağım belki
En karakışı sen mevsiminde
Yinede her bahar sürgünler vereceğim
Çiçekler hep sen kokacak
Dert dolacak tutunduğum dallar ağırlığınca
Kırılıp budanacak umutlarım belki
Büküp boynumu susuz kalmış güller gibi
Kuruyup dökülmeyeceğim
Daha da derinlerine kök salacağım sevginin

Vazgeçmem, vazgeçmeyeceğim
En terkedilmiş ben olacağım belki
Belki en aldatılmış
Kimbilir süngüsünü takmış kuruntular ordusu
Delik deşik edecek yüreğimi
En koyusundan siyaha boyanacağım belki
Bütün renkler anlamını yitirecek
Gri gök kuşağının altından geçeceğim
Ah! şarkıların anlamı yok sensiz
Sözcükler anlamsız gülüşlerde
Tadı yok sarhoşluğun bile
Meyler anlamsız
Şiir bile yazmak gelmiyor içimden sensiz
Ya seni sevmek için ölmeyeceğim
Yada sensiz dünyaları ateşe vereceğim
Ama senden vazgeçmeyeceğim

Abdurrahman Güleç
19 Temmuz 2008

Abdurrahman Güleç

Veda

Her veda benim için
sanki sonsuzluğun sonu,
Kulaklarımı sağır eder
çavlanların uğultusu,
Dudaklarım titreyerek
Secde ederken yanaklarına,
Yer çekimine yenilir
Gözlerimin buğusu,
Bütün şiddeti ile sürerken;
Ruhumdaki kırlangıç fırtınası...

Abdurrahman Güleç

Yalnızım gülüm çaresiz

Göğsü yaralı
Yaşlı çınarlar kadar
Susuzluktan kurumuş
Pınarlar kadar
Gökteki yıldızlar kadar
Yalnızım gülüm çaresiz

Öyle bir ateş var ki
İçimde yanan
Göz gözü görmüyor
Külden dumandan
Gönül istermi ayrılmak
Can'dan canan'dan

Patlayacak! Volkan gibi
Bu gün duygularım
Hissediyorum sıcaklığını
Yüreğimdeki lavların
Sanki fışkıracaktı gibi
Pınarlarından göz yaşlarım

Okyonusta eriyen
Buz dağları kadar
Çölde kaybolan
Kum tanesi kadar
Hoyrat akan
Irmaklar kadar
Yalnızım gülüm çaresiz

Abdurrahman Güleç

Yalnızlığa

Gözlerinde gördüğümü aldattı beni
Gördüğümü diyemediğim mi yıllarca
Yük oldu duygularım yüreğime
Canım acıdı ağırlığını taşıırken tonlarca
Mümkünmü ki başarabilmek imkansızı
Hayat denilen sahnede her gün oynarken
Yalnızlığı...

Abdurrahman Güleç

Yalnızlığım

Kör karanlığın ağır örtüsü usul,usul
Sıyrılırken gök kubbenin üzerinden;
Bakıra çalarken ağır kurşuni bulutlar,
Gözlerime çoktan girmiş kızıl ufuk

Yapraklar üzerinde titrerken duru çiy
Süzülür yanağımdan masum serinlik
Kulakları tırmalarken acı, sessiz çığlık
Kanat çırpar uzaklara hain yalnızlık

Abdurrahman Güleç

Yarın Sabah Olmasa Mesela

Yarın sabah olmasa mesela
Öyle derin bir uykuya dalsam
Sonsuz derinliğinde rüyaların
Kaybolsam hiç uyanmasam

Bir damlacık çiğ olsam mesela
Seher vakti, serinliğinde sabahın
Hafif bir meltem okşasa tenimi
Dans eder gibi titreyerek salınsam

Uçsam, uçsam gitsem mesela
Beyaz bir buluta yaslayıp başımı
Kar olsam yağmur olsam yağsam
Toprak doymasa hiç tükenmesem

Öyle yüce bir dağ olsan mesela
Kar olup tutunsam doruklarında
ateşinle erisem, erisem, aksam
Aktıkça çoğalsam içine dolsam

Dilinde masal olsam mesela
Elini tutan çocuk ben olsam
Ayuçlarımdan aksan içime ılık ılık
Öyle derin uyusam hiç uyanmasam

4 Eylül 2008

Abdurrahman Güleç

Yaşamak

Bir lokma ekmek bazen
Bazen namlunun ucunda kurşun
Bazen bir odun parçası
Bazen de sırtımda kambur

/ YAŞAMAK

Bazen güzel bir melodi
Bazen de bir duble rakı
Bazen para dolu çanta
Bazen de bir nefes duman

/ YAŞAMAK

Çok güzel bir kadın bazen
Bazen de son model araba
Kuş gibi uçmak bazen havada
Bazen de çırpınış örümcek ağında

/ YAŞAMAK

Bir ışık bazen çok uzaklarda
Bazen de yıldızın kayışı karanlıkta
Var olma savaşı bazen
Bazen de ıssız bir ada okyanusta

/ YAŞAMAK

Bazen bir haziran güneşi
Bir yağmur tanesi bazen
Bazen de damarımda ki kan
Ebediyete ulaşmak bazen ölmek

/ YAŞAMAK

Abdurrahman Güleç

Yaşamak Zor BU Şehirde

Hasreti takıp da boynuna; kor
Özlemim sevdam koyun koyuna
Gizleyip de kendini ıssız kuytuya
Yaşamak zor bu şehirde; zor

Ufuksuz umutsuz darmadağın
Avare dolaşmak sokak aralarında
Çarpıp yalanını öfkeyle duvarlara
Anıları gömmek boş kaldırımlara

Mutluluğa teğet geçen yaşamın
Ardından bakmak her defasında
Acı verir umursamasada insana
Yansıması hayatın kırık aynasına

Söz geçmez hayatın hancısına
Hünkar olsan aleme ne yazar
Sarar etrafını alevden duvar
Düşersin akrep yalgısına
Yaşamak zor bu şehirde; zor

Abdurrahman Güleç

Yavru kuş ve çocuk

Yeni palazlanmıştı yavru kuş
Yazık kanatlandım sanmıştı
Böylece düşünürken aniden
Bırakıverdi kendini boşluğa

Şaşkındı biçare hızla düşüyordu
Ama niye? Annesini çok izlemişti
Yaşlı çınarın dallarına çarpa çarpa
Hızla düştü yere incinmişti

Deli gibi çarpıyordu minik yüreği
Düşerken görmüş tü onu çocuk
Segirtti hemen aldı avuçlarına
Ne kadar şirin dedi çığlıkla

Sevgiyle yaslayıp kuşu yüreğine
Benim dedi vermem kimseye
Daha da yaklaştırdı yüreğine
Sıkıca kapattı avuçlarını

Kimse alamasın diye kuşunu
Öylece koştı annesine doğru
Açtı avuçlarını ona uzatıp
Ama yavru kuş kıpırdamıyordu

Yeni palazlanmıştı yavru kuş
Henüz ağzının sarısı duruyordu
Çok sevmişti onu çocuk
Başkası incitsin istemiyordu

Abdurrahman Güleç

Yeniden doğmak

Garip bir sevinç var içimde bugün
Nedensiz biraz da buruk bir mutluluk
Belki unuttuğum bir duygu yaşadığım
Uç verişi belki yüreğe atılan tohumların
İster sevgi, ister özlem, ister aşk olsun
Adı her ne olursa olsun; İkirciksiz dingin
Deniz kadar engin ve zengin bir dünya
Evren kadar sonsuz, gizemli kıpırtılar
Karanlıkta ki kılavuzum Şimal yıldızım
Asırlardır uyuyan yanardağ misali
Yeniden doğuş hayata patlarcasına
Derin uykulardan uyanışı duyguların
Abdurrahman Güleç

Yıkık Değirmenler **(Düz Yazı)

Yıkık Değirmenler

Değirmene su taşıyan ark yer yer yıkılmış, arktan taşan sular kılcal damarlar gibi yolaklanıp; gövde üzerinde kök salmış arsız yaban otlarını beslemekte. Yosunlanmış kiremitlerin çukurlarına dolan, rüzgârın taşıdığı toprağın içine tesadüfen karışmış çiçek tohumları yaşama tutunmayı başarmanın mutluluğu içinde ahenkle salınıyordu. Çamur ve samanla kaplanmış bedeni çıplak kalmış, gedik dişler gibi aralardan taşlar dökülmüş yılların yorgunluğu omuzlarından düşüverecekmiş gibiydi değirmen.

Yatağından kaymış kocaman değirmen taşının düşerken kıldığı tıkanan çarktan boşalan suların oluşturduğu minik göle dökülen suların şırıltısına eşlik eden kurbağaların şarkıları; dışarıda sürmekte olan hüznün dolu sessizliği bozan yegâne sest. Yoğun yaşamıştı, o şaşaalı günlerden geriye yıkık dökük, yaban hayvanlarından başka canlının uğramadığı yok olmaya yüz tutmuş bir harabe kalmıştı. Yalnız ölüyordu değirmen ve kim bilir daha niceleri.

Her buğday tanesi toprağa düşmek isterdi bir zamanlar. İnsanoğlu ile tanışmadan önce; buğday gelip buğday gidiyordu ama doğasına karşı gelemezdi, üreyip çoğalacaktı.

İnsanoğlu ise doğasındaki tembellik ve sınırsız merakı sonucu neye yarayacağını bilmeden bir gün tekerleği icat etti. Zamanın kabuğunu kıldığının farkında değildi o zamanlar, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Sonraki zamanlarda söz söyleme hakkını kendinde bulanlar bunun adına gelişme dediler. Tartışmaya bile gerek görülmedi; gerçekten gelişme mi? bozulma mı? Bir gerçek vardı göz ardı edilmemesi gereken! Eski bozulmadan yeni yapılamazdı. Bir başka deyişle kazanılmış gibi görülen her yenilik süregelen dengelerin bozulması demekti. Artık her buğday tanesi de kırılmak istiyordu ve değirmeni icat etti insan. Buğdayı öğütmek ucu açık hayallerin sadece başlangıcıydı. Amaç sadece fiziki açlığı tatmindi daha güzel ve daha kolay doymak.

Tüm bu olanların gözden kaçan çok önemli başka bir boyutu daha vardı. Şimdi hiç doyunamayacakları bir açlıkla karşı karşıya kalacaklardı. Sahip olma dürtüsünün baskınlaşması; daha fazla güç, hep daha iyisine, daha güzeline, daha fazlasına sahip olma isteği, uzunca bir süre adını bile koyamayacakları kötü çocuk, benbencilik şimdiki bilimsel adıyla egoizm.

Babaannelerimizin el emeği göz nuru döktükleri tarhanadan yapılan çorbaya sobalarda kızarttığımız ekmekleri doğruyorduk, nasıl da sevinçli nasıl da mutlu oluyorduk; bayram yeri gibi oluyordu on kişinin kaşık salladığı ahhşap yer sofraları. Belkide bir daha hiç yenisi yaşanamayacak bayramlar. İşte içinde yaşadığımız zaman, ne büyük bir değirmen değil mi? Neleri öğüttü biz farkında olmadan. Çorbalara ekmek yerine menfaat doğrar olduk, içine birazda yalan sıkarak. Değiştik çevremizde ne varsa hepsini değiştirmeye çalışarak. Sonunda yaşamın en büyük yalanını karizma deyip alnımıza yapıştırıp en büyük değirmen kendimiz olduk. Başlangıçta yaşam bizi öğütüyordu. Şimdi ise biz bize verilen yaşamı öğütmeye başladık, önemli bir noktayı unutarak. İçinde bulunmak zorunda olduğumuz zamanı yaşanabilir kılan insani erdemlerdi. Görülemez elle tutulamazdı ama onlarsız da olunamazdı. Hava gibi su gibi en insanın temel ihtiyacı idi. Suyu ortadan kaldırırsanız balıklar yere düşer havayı ortadan kaldırırsanız kuşlar.

Teknolojik ve bilimsel gelişim ışık hızı ile bir değişime yol açmışken, duygusal gelişimde aynı oranda geriye düştü çaresiz. Hep varılacak hedeflerin güzel düşleriyle haşır neşir kendimizi kaybetmişken geldiğimiz yeri unuttuk. var oluş nedenini, bizleri var eden sebepleri; yaşam enerjisini hep maddi değerler üzerine kanalize edince had safhaya ulaşan manevi açlığın, bizleri yavaş, yavaş tüketmeye başladığının farkına bile varamadık.

Her dost sohbetinde; dimağımızın bir köşesinde nasılsa saklı kalmış küçük küçük

anılardan söz edildiğinde derin bir iç çekişle " ah eskiden bir başkaydı " diye başlarız söze ama kendimize eskiden farklı olan neydi, şimdi ne değişti diye sormak aklımıza gelmez. Kendimizde oluşan kişilik değişimini kabullenmek istemeyiz çoğu zaman. Şartlar böyle gelişmiştir ve tek suçlu yaşadığımız zaman der, yine bencilce bir çıkarım yapıp haklılığımızı perçinleme adına " bizde zamana uymak zorundayız " yalanının doğruluğunu ispata çalışırız. Ucu açık yeniliklere ayak uydurmak isterken ait olma duygusundan uzaklaşıp kendini koruma dürtüsüyle icat ettiğimiz; soyut gerçekliğin kısır döngüsü içinde devinirken elde ettiğimiz maddi kazançlarla birlikte kaybedilen manevi değerleri görmezden gelmek varlıktan hiçliğe geçişin bir adımı olarak kabul edilebilir. Bu andan itibaren; görmeyiz, duymayız, hissetmeyiz.

Bencilliğin nirvana'sına yükselmenin verdiği megalomanlığın bizi taşıyacağı yer aşikârdır.

Sevginin ve erdemlerinin yerine konan hiçbir şey aslının yerini tutamayacaktır.

Kabul edin ya da etmeyin; her hareket bir enerji gerektirir. İhtiyacımız olan enerji yaşamın kendisidir. Yaşamdan alınan enerjiyi sinerjiye dönüştürebilmek onu somut ve doğru alanlara kanalizasyonla etmekle mümkündür.

Harcayamayacağınız kadar paranız olsa, yaldızlı bir yaftanız, insanlar önünüzde el pençe divan dursa, yıldızları koparacak kadar yakın olsanız

Her sonun bir başlangıcı vardır.

Her başlangıç sonun başlangıcıdır

Yalnızlık en korkulu rüyanız değil mi?

Yıkık Bir değirmen gibi yalnız ölmek!

O halde...

Unutmayın yaşam var oldukça yıkık değirmenler hep var olacak.

Aralık 2007

Abdurrahman Güleç

Abdurrahman Güleç

Yolcu

Dönölmez bir geceye aheste inmekte gün
Ya son bulacak tamah ya olmayacak sabah
Kızıldan karanlığa sarkıp döndüğünde gün
Ya dün son bulacak ya da olmayacak iflâh

Kalp körse beis'le sitem kar etmez ki yara
Yalnızlık ölüm gibi ya hancıyım ya yolcu
Onmaz odum yandıkça tımar olmaz bu yara
Çıktım bilinmez yola ya ilk ya da sonuncu

Dil yorgun, sözler yorgun, gönül yorgun, öz yorgun
Ya bahar yorgunu gönül ya da ömür yorgun
Dönölmez geceye aheste inmekte gün
Ya ömür bitecek bu gün ya dudakta hüzün

Abdurrahman Güleç

Yorulldum

Yorulldum artık beklemekten
Kanadı kırık kuş gibi tûnekte
Ne bir sevgi sözcüğü dilde
Ne de güven kaldı yürekte

Kaldım düştüğüm yerde öylece
Sana bırakıp divaneliğimi de
Ben gidiyorum artık benden
Sen kal teranelerinle sende

Abdurrahman Güleç

Yüzleşme

İsteyerek yaşanan herşey güzeldir,
Güzellik; yaşadığından pişman olmamaktır.

Uzun sürer bazen: gerçekte yüzleşmek
Bazen de hiç karşılaşmak istemezsin

Ne kadar kaçsanda peşini bırakmaz;
Ta ki yakalayınca kadar ve yakalar.

Çullanır üzerine hisimla alır alacağını,
Üzer acıtır yüreğini; onunla barışmazsan,

Ezer geçer üzerinden durduramazsın
Kalkamazsın düştüğün yerden bir daha,

Öldürmez belki ama; epeyce süründürür,
Zordur yüzleşmek yaşadığın gerçekte.

Bu yüzden güçlü olmalısın yüzleştğinde;
İyi değilsen bile savaşı kazanmak için,

Ayakta kalabilmek için; iyi görünmelisin
Daha kötü olduğun zamanlar daha iyi...

İçindeki kasırganın yıkıntısını kimse bilmez,
İyi değilsen kime ne? görüldüğün kadar iyisin

Güzellik; yaşadığından pişman olmamaktır,
İsteyerek yaşanan her şey güzeldir...

Abdurrahman Güleç